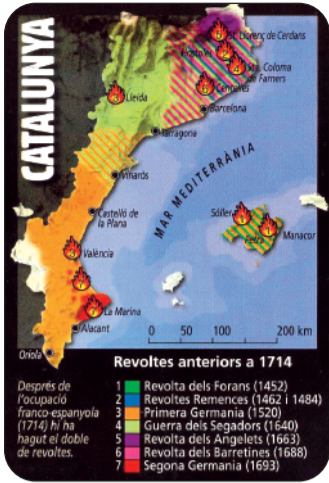

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL: mateuestel@gmail.com

AMB EL PATROCINI DE

A.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 675

15 DE MAIG DEL 2010

PREU: 2 €

FIRA DE SINEU

En Francesc Moll, n'Esperança Taltavull i na Mònica Ramon anaren a Sineu a vendre els formatges que fabriquen a Binigarba de Ciutadella de Menorca. 605 685 241

En Joan Ferriol i el seu germà Biel amb el seu fill i nebot Joan Gabriel són la tercera generació del Magatzem de material de Construcció Ferriol que està davant l'estació del tren de Sineu. El va obrir el padrí Biel fa 70 anys. 971 520 081

Fa un any que en Pere Oliver, a qui veiem amb el cuiner i la cambra, regenta la Pamboleria de Sineu al carrer de Santa Margalida, 1, al costat de Sa Mola. Despatxa la carn torrada, les amanides, el pa amb oli... Se menja per una quinzena d'euróns. 971 520 646

Els germans Company, Joan i Àngela regenten el magatzem de material de construcció Ca'n Company a la carretera d'Inca Km. 11 de Sineu. A la foto amb els seus empleats. 971 520 252

ES CRUCE DE VILAFRANCA

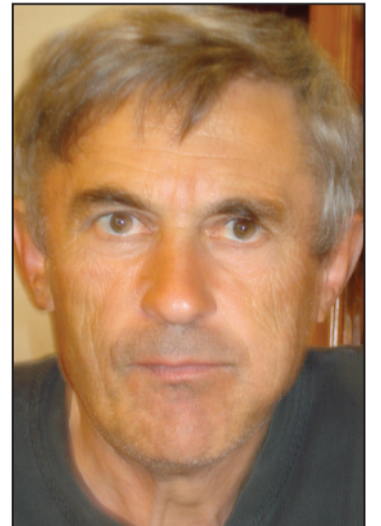
La família Gelabert-Serra de Manacor sol anar a dinar al Cruce de Vilafranca. 622 617 360

Na Magdalena Moragues és la presidenta i n'Àngels Llätzer una vocal de l'Associació de Veïns Es Jonquet Es Jonquet de Ciutat. Son un centenar d'associats. Els agrada anar a dinar al Cruce. 606 879 423

N'Antoni Bordoi va anar a dinar al Cruce amb l'Associació de Gent Gran de Can Pastilla la setmana passada. N'Antoni és l'amo del Restaurant La Ponderosa des Pil·larí. Ara el te llogat i viu de rendes. 971 260 915

En Josep Sansó de Vilafranca sol anar a dinar al Cruce. Te tres ultralleugers motoritzants al camp d'aviació de Son Nuviet. Dona cursos de vol de 20 classes a 1.500 euróns examen inclòs, lloga avions a 45 euróns la mitja hora. Una sensació que val la pena provar. Aquest hivern ha estat un mes a una poblet de Bolívia on la gent parla quétxua, a en Josep li agrada ajudar als indígenes de terres llunyanes, però sobretot als indígenes mallorquins. 629 392 776

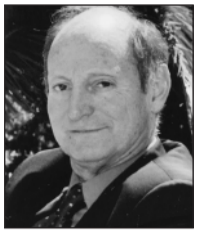
C A M P O S

Fa 6 anys que la família Vicenç de can Calent va obrir el Restaurant can Calent a la Ronda de l'Estació,44 de Campos. Tenen menú degustació a 24'80 euros. Aquest restaurant te un Sol a la Guia de CAMPSA. 971 651 445

Llegeix i
subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels
empresaris
Tel.
971 85 85 80

PERE FELIP I BUADES

Quasi cinc milions d'aturats. Quasi congelació salarial dels funcionaris, amenaces a les pensions. Una reforma laboral a la vista. I el Fons Monetari Internacional (FMI), la Unió Europea, la Organització per la Cooperació i Desenvolupament Econòmic (OCDE) i demès organismes representants de les multinacionals i els seus interessos pressionant al Govern a fi que redueixi el dèficit públic d'una forma brutal. Reduint les despeses en sanitat, en ensenyança, en pensions, en salaris. Mentrestant augmenten les despeses militars, i se regalen centenars de milions de milions a la banca. Una sola dada: mentre el Govern ha passat més de 100.000 milions d'euro a la banca, les cinc principals entitats financeres espanyoles han guanyat 44 milions d'euro al dia en 2009.

Si alguna cosa ha deixat clar aquesta crisi és la incompatibilitat del sistema de propietat

privada dels mitjans de producció i els interessos de la societat. La crisi capitalista apunta a una crisi terminal. La única sortida que plantegen és reduir salaris, reduir pensions, reduir les cures sanitàries. I mos volen explicar que això és normal i que ens hem d'estrènyer el cinturó. A fi que els bancs s'enduguin 44 milions diaris.

Aquesta incompatibilitat entre capital i futur social és molt patent en les institucions de la Unió Europea. Aquests dies veiem que se multipliquen els esforços per obligar als governs a que posin el ganivet a la despesa pública, a que demostrin que són capaços de posar en cintura als treballadors. Els draps calents amb que el Banc Central Europeu i la Comissió Europea tractaren als bancs contrasten amb la supèrbia i xuleria amb que exigeixen als països que se sotmetin als interessos dels especuladors. Al poble d'Islàndia, al que prometen asfixiar econòmicament per haver-se negat en

referèndum (més del 93% de vots) a pagar de la seva butxa els deutes dels bancs privats. O al poble grec o a qualsevol poble d'Europa.

La salvació passa per trencar amb les institucions. Les de Brussel·les i la Monarquia espanyola.

El règim espanyol, que dona continuïtat a les institucions centrals de la dictadura d'en Franco, te un lloc preminent en el reforzament d'aquesta política especuladora. El monarca exigeix un pacte d'Estat per "sortir de la crisi" i se permet cridar als dirigents dels partits i sindicats. Qui li ha donat aquest comandament? L'FMI, la Unió Europea reclamen en cada país la unitat com a condició per poder imposar els plans d'ajustament. La Corona és la fidel representant del capital financer internacional, en primer lloc del nord-americà. Per això exigeix la unitat de les organitzacions polítiques i sindicals amb els capitalistes, a fi que els treballadors

paguem la crisi. El règim monàrquic és incompatible amb els interessos i reivindicacions de la majoria treballadora.

No obstant això, els dirigents polítics i sindicals dels treballadors han acudit a la Zarzuela com jurant fidelitat al sagrat 3% de dèficit que proclama Brussel·les. En realitat, els capitalistes el recolzen, els bisbes el beneeixen, però el Borbó segueix al tro perquè els dirigents de les organitzacions polítiques i sindicals l'han legitimat. El sostingueren el 1977-78 i ho segueixen fent ara. I això ferma les mans als sindicats i partits aixecats pels treballadors.

Per lluitar per l'ocupació i la protecció social, per sortir de veritat de la crisi, les organitzacions obreres han d'enfrontar-se a la Unió Europea, i intentar acabar amb els seus tractats i institucions. I de la mateixa manera, per recuperar l'ocupació i els drets, els treballadors, el pobles, les seves

organitzacions, han d'intentar acabar amb les arcaïques institucions monàrquiques.

No és un debat sols ideològic entre Monarquia o República. No és un debat sobre tal o qual persona. És un debat sobre la nostra supervivència. La lluita per la República no és cosa de quatre "republicans", és una exigència de la lluita per defensar els llocs de feina, per prohibir els acomiadaments, per mantenir les pensions i oposar-se als retalls de sanitat i ensenyança. Així ho entenen els joves que acudeixen amb la tricolor en nombre creixent a les manifestacions obreres. La lluita per la República és una exigència de la lluita per les llibertats i per la derogació de les lleis especials que limiten el dret d'organització i expressió. La lluita per la República ha d'anar de la ma amb la lluita per un pla d'emergència que satisfaci les necessitats de la majoria, que per això nacionalitzi la banca i posi en marxa l'economia productiva.

La República, més necessària que mai

ANDREU SALOM I MIR

Una de les conseqüències del colonialisme lingüístic més evidents a primer cop d'ull és el desbaratament onomàstic, o sia, els canvis registrats en els noms de lloc (topònims) i de persona (antropònims). El menyspreu dels noms autòctons delata de seguida l'actitud xenòfoba i etnocida del colonitzador, en la seva intenció compulsiva de dissoldre per subordinació i/o inclusió tota la cultura del poble o país colonitzat. A les nostres illes, topònims forasters, o refets i traduïts, com Villacarlos, El Terreno, Mahón, Ibiza, La Puebla, Lluchmayor, San Lorenzo... exemplifiquen clarament la imposició dels noms creats pels conquistadors. Bé és cert

que la toponímia catalana és l'única oficial a les Balears i Pitiüses, però la realitat és que la desfiguració progressiva del llegat toponímic, conseqüència general de l'explosió turística-urbanística a gran escala, constitueix una amenaça molt seriosa per al nostre llegat cultural. Observem, si més no, l'aparició abundant d'urbanitzacions amb noms tan ridículs i espantosos *horters*, a més de forasters, com Las Maravillas, Ciudad Jardín, Costa de los Pinos, Las Palmeras, Bahía Azul, Bahía Grandre, Las Gaviotas ...

L'acció colonial sobre els noms de persona, en el cas català, és el resultat de l'espanyolització insistent (pel que fa a les terres sudpirinenques i insulars) des del segle XVIII. Aquest és el motiu pel qual podem considerar que l'antro-

ponímia catalana es troba en una fase molt avançada de procés substitutiu (a la Catalunya Nord el predomini de noms francesos és totalment abassegador i ja han pres carta de naturalesa entre tota la població). La realitat és que, al dia d'avui, la majoria de gent duu el nom en castellà (i entre els més joves la proporció no millora o bé la millorança és poc significativa). Els Pedro, Francisco (o l'escurçat Xisco), Fernando, Carlos, Santiago, José María, José Luis, Alejandro, Juan José (Juanjo), Juan Carlos, Alberto, Cristóbal ... han esdevingut molt usuals entre els homes, tot i que val a dir que encara aguanten bé els tradicionals Jaume, Joan, Miquel, Antoni, Andreu, Bernat, Bartomeu, Vicenç, Lluís, Pau, Josep, Jordi, Llorenç, Sebastià ... Entre les dones són molt abundants les Margarita (o Marga),

María José, Maribel, Francisca (i l'abreujat Xisca, o també Paquita), Cati (o Catina), Juana Mari, Yolanda, Olga, Vanesa, Josefa. Però allò que és encara més greu, i més cridaner, és el menysteniment i progressiva desaparició del que se denominen *hipocorístics* propis, correntment dits "diminutius". El sistema català d'escurçament dels noms és per afèresi, és a dir, eliminant les primeres síl·labes: Tomeu (<Bartomeu), Biel (<Gabriel), Toni (<Antoni), Tòfol (<Cristòfol), Quim (<Joaquim), Tià (<Sebastià), Colau (<Nicolau), Bel i Bet (<Isabel i Elisabet), Lina (<Catalina), Lena (<Magdalena), Tonina (<Antonina), Ció (<Concepció) ... La moda d'avui en dia és anomenar-se col·loquialment a la manera castellana, tot fent apòcope (o sia, suprimint les darreres

síl·labes) del nom: Rafa (de molta actualitat per motius esportius), Javi o Xavi, Santi, Sebas, Alex ... Quant a elles, aquest costum està encara més estès: Marga, Cati o Cata, Trini, Magda, Conxa o Conxi, Imma, Montse, Mari, Susi, Isa ..., cosa que podríem considerar un símptoma del que el sociolingüista Lluís V. Aracil anomena *l'esprint de les dones*.

Ras i curt: el nostre patrimoni lingüístic-cultural, de què tots els noms, de lloc i de persona, fan part, no pot ésser tuda ni destruït sota cap circumstància. El nostre deure i la nostra obligació és preservar-lo, perquè constitueix una part fonamental de la nostra idiosincràsia, dels nostres béns, que cal conservar i transmetre als nostres fills. És una qüestió de respecte i de dignitat.

Una qüestió de noms

BERNAT JOAN I MARÍ

La (in)comprensible lleugeresa dels socialistes

Les forces dites de progrés (sense aclarir gaire què és això del progrés) tornaran a regalar al PP la victòria a les properes eleccions, a les illes Balears? Es tornarà a servir en safata de plata al PP una victòria electoral que, tenint en compte tot el que li està passant, hauria de ser d'allò més remota? Aconseguirem que, malgrat els casos de corrupció, la mala imatge donada i el rebuig de la gestió de l'anterior legislatura el PP torni a guanyar les eleccions?

Em fa la impressió que per devers Mallorca els màxims dirigents del PSIB-PSOE encara no han entès que els governs de les Illes Balears, durant les últimes legislatures s'han decidit sempre a Eivissa (i a Formentera). Del que voti la gent d'Eivissa i Formentera en depèn, al cap i a la fi, sistemàticament, durant l'última dècada, el govern de la comunitat dita autònoma. Per això seria interessant que a Mal-

lorca, en comptes de concentrar-se en la contemplació del seu propi llobrígol, els dirigents socialistes tornassin a mirar una mica cap al sud, i que, d'allò que en vegin, en traguessin les seues conclusions. O que, senzillament, acceptassin que no els reca gens ni mica que hi hagi alternància i que, per tant, després d'un període de govern progressista, li torna a tocar al Partit Popular. Sigui com sigui, no ho haurien d'acceptar tan fàcilment, més i més si tenim en compte que el propi president Antich va dir que seria convenient poder governar durant dues legislatures, per tal de poder solidificar els projectes en marxa.

Què els manca per veure, en conjunt, als socialistes balears, per poder, com a mínim, prendre decisions amb coneixement de causa? En primer lloc, que l'autèntica xacra per a la consideració política, a Eivissa, és la paràlisi. Existeixen projectes que es troben paralitzats perquè una exigua minoria de la coalició progressista PSOE-ExC (em

referesc, naturalment, a devers una tercera part d'ExC), promoguda directament pels dirigents socialistes enfront de la pròpia majoria d'ExC) imposa aquesta paràlisi. Falta un any perquè acabi la present legislatura i encara no s'ha posat en marxa el Pla per a la Platja d'en Bossa o el Pla per a Portmany. Les dues zones turístiques madures, amb més necessitat d'una intervenció urgent, es troben paralitzades perquè hi ha qui segueix sostenint que la platja d'en Bossa, posem per cas, és un prat verge en comptes d'una àrea amb urbanització plenament consolidada. Que una minoria diminuta s'imposi a la majoria ja resulta impressionant. Que un conseller no electe imposi el seu criteri per sobre del president que l'ha elegit supera qualsevol paràmetre de la gestió política coneguda fins a dia d'avui. Estic convençut que, de cara a les properes eleccions, pot fer més mal la paràlisi que no la corrupció.

A Eivissa, els dirigents social-

istes actuen com aquelles persones que, en les seues relacions interpersonals, sempre cerquen qui els faci mal. Hi ha gent que rebutja els que els brindarien amistat i suport i, en canvi, es penja dels que els proporcionen sofriment i maldecaps. No es tracta, segurament, de masoquisme pur i dur (sobretot perquè no crec que la psicologia social hagi catalogat encara cap tipologia de masoquisme col·lectiu, tot i que el cas que comentam seria prou interessant), sinó d'incapacitat per escollir els aliats o aquells de qui fiar-se. Per això es llancen amorosament en braços de qui els porta cap al desastre i observen amb malfiança la consolidació paulatina d'un tercer espai polític, del tot necessari, a l'illa d'Eivissa. Aquest tercer espai, a les properes eleccions hi serà i estarà plenament consolidat, i no tindrà res a veure amb el melting pot que ja és Eivissa pel Canvi (com tampoc no hi tindrà res a veure el seu suport social, potencialment molt més destacable). Quan ve una ona, resulta absurd

intentar aturar-la amb una planxa de forespan.

La majoria de la gent, a Eivissa, n'estic del tot convençut, està per una racionalització de les polítiques aplicables a l'illa. No crec que la gent vulgui que l'illa s'ompli de camps de golf ni de ports esportius, però tampoc no veig una població contrària a millorar àrees com Platja d'en Bossa o a permetre que els fills i nés de la gent que sempre ha viscut al camp hi puguin continuar vivint. I estic convençut que vivim en una illa on la població ja és prou madura per saber què li interessa, i que vota a consciència. Només els estúpids pedants dèspotes que es creuen il·lustrats van amollant desqualificacions col·lectives sobre la gent eivissenca. Per això em preocupa tant la insensibilitat socialista. La seua insostenible lleugeresa. I per això, també, em genera tanta confiança la construcció d'aquest tercer espai polític, que ha de fer el seu camí.

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor de *Removent consciències*

Lliçons d'abisme i altes contemplacions

«**D**avalla al cràter de Yocul de Sneffels, que l'ombra de l'Scartaris acaricia abans de les calendes de juliol, viatger audaç, i arribaràs al centre de la Terra. Jo ho he fet. Arne Saknussemm». Desxifrar aquest criptograma serà clau perquè el professor Lindebrock i el seu nebot Axel es llencin a penetrar en les entranyes del sòl. Abans, però, el jove Axel farà uns exercicis de vertigen i d'altres contemplacions. No oblidem que els viatges iniciàtics segueixen tres fases: la preparació, el viatge –símbol de mort o de mutació– i el renaixement. Just en l'instant d'entrar dins el volcà, Axel comparà el cràter de l'Snef-

fels amb un enorme trabuc de boca ampla. El noi confessarà que el símil l'espantarà: «descendir a un trabuc quan potser està carregat i pot desaparèixer al menor xoc, és cosa de bojós» (en el llibre *Viatge al centre de la Terra*).

Saltant de la literatura fantàstica a la fauna, el film *El viatge de l'emperador* reflecteix l'emigració de pingüins que deixen la seguretat de l'oceà per la dura i extrema regió antàrtica amb l'objecte de reproduir-se. El film va desvetllar entusiasme perquè és una gesta inaudita fruit de l'instint de conservació. Un altre viatge semblant, en ple desert, és el de les camaleones a la recerca d'un mascle amb qui aparellar-se. O bé el dels salmons riu amunt per a poder deixar els ous en un lloc arrecerat. Això explica que els episodis sobre l'esforç titànic en el món

animal gaudeixin d'una notable quota d'audiència. I és que aquestes sèries aconseguen establir un vincle emotiu amb l'espectador arran de la combinació d'imatges visualment impactants i d'històries sobre l'afany de viure.

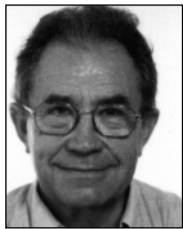
Un dels aspectes que ens diferencia els humans de les bèsties és que aquestes no saben que un dia o altre moriran. Francesc Torralba, filòsof, diu que els animals viuen com si fossin immortals, «viuen sense consciència de passat ni de futur, incrustats en el medi, integrats en el tot natural» (en el llibre *Planta cara a la mort*). I precisament perquè ignoren que són mortals, la seva entrega en el camp de batalla els converteix en estrelles televisives. Per això mateix, entre els humans certes formes d'actuar poden ser temeràries. En

canvi, quan la persona persisteix, esdevé infatigable en favor d'una causa, cosa que per a l'escriptor Albert Camus és una conducta d'elogi perquè el mèrit rau en l'esforç i no en l'èxit. Ho sosté a partir del mite de Sísif, personatge que és obligat a empènyer una pedra grandiosa per la vessant costeruda d'una muntanya. Just quan és a punt de fer el cim, però, la pedra sempre acaba rodant muntanya avall. I així, un cop i un altre, Sísif ha de recomençar. Per Camus, Sísif representa la voluntat de lluitar de forma insubornable, malgrat que les perspectives no siguin afalagadores: «la mateixa lluita per a aconseguir el cim, basta per omplir el cor d'un home» (*Diari de Girona*, 4-4-10).

La independència d'un país com el nostre és un viatge per no deixar de ser, per estendre

l'ús de la llengua, per revitalitzar l'autoestima. Però per burlar la mort i mutar-nos nacionalment cal recórrer trams de natura salvatge, de trons, de focs tel·lúrics... És, ras i curt, una baixada a l'abisme. De fet, els personatges de Jules Verne accedeixen a l'interior del globus terraquí per un cràter d'Islandia. I el mot cràter en islandès és *víti*, que traduït literalment vol dir infern.

Ara que és possible submergir-se en batiscaf al capdavall de la fossa de les Mariannes, el topant oceànic més profund, també és sa i necessari que els catalans ens prepararem (com l'Axel i altres grans viatgers) davant els abismes inevitables per a l'assoliment de la plenitud com a poble. Per més erupcions volcàniques que desfermem en aquest trajecte tant diabòlic com gloriós.

ALEXANDRE PINEDA
FORTUNY

El diccionari ens defineix el determinisme, com a la doctrina filosòfica segons la qual tots els fenòmens de l'univers, depenen tant estretament dels que els precedeixen, que per a cada instant vital només hi ha un resultat possible. Ho sigui conegudes unes certes condicions, els fets que se'n deriven poden ésser previstos amb exactitud. Aquest és un dels pilars d'aquest article, l'altre un article publicat a l'Estel l'1 de maig del 2009, escrit per aquest modest col·laborador amb l'intent d'analitzar la deformació mental dels violadors, i el tercer i inspirador, és la gran qualitat intel·lectual d'un jove escriptor mallorquí en Melcior Comes, en un article publicat a l'Avui el 3 d'abril d'enguany, denuncià amb molta lucidesa un nou determinisme: entre d'altres, el de l'assassí al volant per ser una part substancial i irrefrenable de la seva naturalesa, l'impuls de la velocitat. Melcior Comes ens explica que si davant del joc, del tabac, o qualque vici els qualifiquem de malalties, quan en realitat són actes voluntaris, el cert és que són accions més lliures que no davant d'una infecció física.

Ara doncs, és una moda excusar les debilitats de caràcter, fins hi tot des d'un punt de vista mèdic, podem caure per la pendent de perdonar-ho tot. Cita el filòsof francès Michel Onfray que diu que la pederàstia també respon a aquests impulsos irrefrenables, ¿com és pregunta Onfray podem responsabilitzar el pederasta d'unes accions que el dominen a ell? Vet aquí el gran engany, seguint per aquest camí, podem comprendre la corrupció política com una malaltia?, no senyors no! Els actes delictius no es podem emparar com a patologia. Si fem alguna cosa malament, la culpa no és d'uns gens o de la morfologia cerebral, és de l'individu que les executa, sigui un corrupte polític que abusant del seu càrrec s'omple les butxaques de milions d'euros. Ni tampoc eximirem mai per mai, els violadors per ser una manifestació del masclisme assassí. Recordarem aquell

home predecessor nostre, quan en el seu hàbitat les dones eren simple botí de guerres, ho sabem i és element d'anàlisi, no d'excusa. Ho sabem per recerques de l'evolució, però això no exonera en l'actualitat a ningú del seu comportament.

Volem castració química per els violadors, quan sigui oportú amb el càstig penal de privació de llibertat?, Sí, si convé! No estaria gens malament aplicar alguna mena d'administració química per els corruptes i lladres que sorgeixen com a bolets al món polític, aquesta hauria d'impedir-los ficar les mans a les caixes dels cabals públics. Haurem d'estendre-ho, prodigar-ho en temps d'eleccions per guarir als polítics d'aitals mals que abunden a la seva professió, aquí rau el mal, aquí la penitència, els càrrecs electes no han de ser mai professionals, sinó vocacionals, no es poden perpetuar, han d'estar a la palestra dues legislatures i tornar a la seva professió. Les exigències de rectitud de comportaments morals han d'ésser fèrries, sobretot en els homes públics. Tanmateix serem també rigorosos, en qüestions de convivència social en el tracte entre sexes, on sempre surten greument malparades les dones. Aquesta era la base del meu article de fa un any en el tema dels violadors, i de la violència manta vegades fins a la mort de la mà de l'home envers les dones. Els mals venen de lluny i si voleu cerquem-li alguna raó científica analitzant el còrtex cerebral. Però hi ha dues coses primordials, l'educació des de la infància, i la mà dura judicial per els infractors de l'ètica de la convivència.

Vull fer una prelació, una preferència, un determinisme en relació de major categoria, en quan a la situació de subordinació nacional on vivim tots els mallorquins, valencians, catalans..., serà bo pensar que la dependència cap a la metròpoli, envers l'imperialisme espanyol, ens durà en un temps curt als fets que se'n derivaran, després d'un llarg sotmetiment, cap al procés ciutadà d'emancipació: obrirem esclatxes i clivelles que ens duren en lògica determinació cap a la llibertat com a pobles, que han de desplegar tots els seus potencials

Determinismes

intrínsecs i avortats d'antuvi, des del primer moment, sota les armes castellanès i franceses. Sortirem indemnes dels camps erms del nacionalisme espanyol, fins a la fertilitat capaç i fins avui reprimida, que germinarà en tota plenitud. Des de les primeres lluites del catalanisme polític, s'ha creat la força social, serà una conseqüent victòria del treball desplegat pels grups pensants que s'han nodrit de les classes populars que ens han determinat cap a la llibertat. M'ha sortit una lloança del determinisme, que serà bo, com a conseqüència natural, com a sinergia que ens portarà fita a fita a la meta de l'emancipació.

Anirem espigolant fructíferament, recollint el blat després de la sega, seran un seguit de triomfs quotidians. Ara ja gaudim de l'orgull i la dignitat nacionals, quan l'enemic es pensava tenir-nos vençuts. Com hem dit no podem negligir-ho, mai ometre'm els estudis seriosos sobre les realitats dels moviments socials, amb ells anem tutelats, protegits contra les adversitats que indubtablement trobarem en el combat. El nostre optimisme no és només estratègic, es fonamenta en l'ona expansiva dels moviments cívics. Hem construït molts ponts per travessar la mar tempestuosa que ens serveixen per transitar camí de la llibertat, els relegats els tornarem a pujar a bord, dins els vaixells de combat, comprendran les raons del nostre entusiasme, admetran que són ells mateixos plegats amb els lluitadors de sempre, el motor i l'ànima del determinisme, que ens porta al camí triat, com a raó i conseqüència del successiu esdevenir històric: Ens ho hem guanyat.

Tanmateix he de referir-me a l'antropologia com a història natural de l'home, que ens explica la innata brutalitat de que som portadors, on hi encabirem en uns dels primers llocs als violadors, sense oblidar cap expressió dels instints criminals, on sempre romanen com a víctimes les dones. Aquest determinisme no té excusa, el parer i la justificació mèdica, no ens complau, no podem res més que rebutjar-la. Com he escrit abans, qualsevol polític corrupte podria adduir, al·legar que la mà que fica en els diners del poble, és

una malaltia congènita i no s'hi val castigar-los, perquè són uns malalts atacats per algun virus inoculador d'instints de malfactors, ans al contrari hem d'emprar mà dura contra ells. El subterfugi de que és una inclinació un impuls irrefrenable, no ens val, ni és cert, qualsevol home públic ha de ser més honorat que ningú, està jugant amb el vot que el va elegir i amb els cabals públics que pertanyen al poble. La gran capacitat social humana no ens la poden malbaratar els polítics, doncs, sorgeix d'una àrea concreta del cervell: el neocòrtex, que tenim tots els mamífers: Des d'ell creem l'obra pedagògica de l'educació superior i suprema de tot ser humà, ha de ser el camí

per a poder governar, tota altra manifestació és pura estafa, que cal arrencar de soca rel.

El determinisme ens el hem de crear nosaltres, no és una situació de conformitat del collvinclat davant del pes històric, l'optimisme estratègic ens l'hem guanyat de forma estrènua, amb gran coratge aguantant els embats perniciosos d'aquells que per ser veïns hauríem de viure en germanor, però estan determinats per la seva cultura guerrera, a ser-nos enemics. Els vencerem en un camp que desconeixen de manera implícita i explícita, és l'espai de la DEMOCRÀCIA.

imatges Franco Begbie (27/04/2010)

Ajaguem-nos i parlem

L'ESTEL
No publica ofertes
de comerç sexual

MARINA
FERRA HAMELYNCK

Les curses de Braus no són festa nacional

Les reaccions anticatalanes al davant de la decisió de prohibir les corregudes de braus al Principat, no s'han fet esperar. Els de sempre, els que s'estan retratant en temes com la memòria històrica i demostren que només han canviat un ocell per un altre, fent la vida impossible als bons ciutadans com el jutge Garzón. També ens tornen a venir amb espectacles sanguinaris com les

corregudes de toros, els preferits de l'Antic Règim, tot volent declarar-los Bé d'Interés Cultural. Què tindrà de cultural? El mateix que l'ablació del clitoris de les nenes a Àfrica? El mateix que la forma de fabricar a França el "foie" d'ànec? Els matrimonis concertats de menors d'edat a segons quins països orientals, de homes vells o madurs amb criatures? Fins on ha d'arribar el respecte als costums culturals quan la societat evoluciona, quan hi ha un drets declarats dels animals o de les persones per part

del O.N.U o d'altres institucions oficials? En fi, que podem parlar tant de drets vulnerats de les persones per culpa de conservar "tradicions" com de vulneració dels drets dels animals. Per això hi ha coses que (a part que el negoci ramader està assegurat, i per tant no hi ha cap necessitat pels "defenzores de ra fiezta") són gratuïtes. Com ara declarar la tauromàquia (cultisme per anomenar aquesta salvatjada) Bé d'Interés Cultural. Després ens venen amb el turisme. De veritat ens convenia la propa-

ganda de la Dictadura? Del "Spain is different"...L'Espanya uniformitzada (militaritzada i centralitzada), ultracatólica (sense llibertat de cultes), negra (de manoles i de toreros)...Com ho veien tot això els estrangers venguts dels països més avançats i més democràtics? Exòtic i depriment...Això semblen defensar els "aguilóns" disfressats de gavines quan ens venen amb els tòpics de sempre. Després argumenten que es perdria la raça de boví que serveix per aquest tipus de "tradicció". Seria interessant

declarar-lo per començar, espècie protegida com animal autòcton que és i com a bèstia que creix pràcticament salvatge (amollant-lo a Parcs Naturals o Espais Protegits, per exemple). El "toro de lidia" de fet sembla viure a la Península des de la Prehistòria i en tot cas, ja es feia participar en festes populars a l'alta Edat Mitjana. Es a dir, conservem l'animal però no el vergonyós espectacle de torturar-lo.

El Govern insisteix en augmentar el període computat per calcular les pensions

L'amença contra les pensions continua. Després de les manifestacions sindicals, lluny de "suavitzar" les seves propostes de reforma del sistema de pensions, el Govern torna a la càrrega. El Secretari d'Estat per a la Seguretat Social, Octavio Granado, deixa clar que el govern no retira la seva proposta de retardar l'edat de jubilació. I manté tota la seva proposta contra les pensions, rebutjada, punt per punt, per la majoria dels treballadors i socialistes.

En particular, en Granado (que a més és responsable de Economia de l'Executiva socialista) veu necessari posar a discussió l'ampliació del període de temps computat per calcular les pensions, actualment els 15 anys cotitzats. Curant-se en salut, "rebutja" ampliar-lo a tota la vida laboral "com en altres països d'Europa" i no se pronuncia sobre quants d'anys més s'haurien de tenir en compte, deixant l'assumpte "obert a la negociació amb el marc del Pacte de Toledo".

En realitat, el juny de 2008 Octavio Granado pactà amb el senyor Burgos, portaveu del PP en la comissió del Pacte de Toledo, reforçar la relació entre allò cotitzat individualment i la pensió rebuda, criteri introduït pel Pacte de Toledo i que qüestiona tot el sistema de jubilació per repartiment.

Arguments de mal pagador. És que se pretén d'aquesta manera estalviar diners a les arques de la Seguretat Social? En Granado rebutja indignat aquest argument. "De ser així, explica, les darreres reformes que ampliaren de 2 a 15 anys actuals el període de càlcul hagués suposat un estalvi del 7% del PIB (uns 70.000 milions d'euros) i no ha estat

així". Però allò cert és que els jubilats als qui s'ha aplicat el nou còmput han vist reduïdes les seves pensions en un 15% de mitjana. Un 1% menys de pensió per cada any que augmenta el còmput. I el Govern, en el pla d'estabilitat presentat a Brussel·les, argumenta que amb aquesta reforma se pot reduir fins un 4% del PIB en despesa pública. Com si les pensions fossin seves, enlloc de ser salari diferit que pertany als treballadors.

Allò que, segons Granado. Preocupa al Govern és "millorar la situació d'aquells treballadors que poden perdre la seva feina en els darrers anys de la seva vida laboral, veient disminuir les seves pensions". Aquests treballadors representen el 2-3% dels futurs pensionistes. Granado diu que "és molt fàcil amb un petit esforç per part de tots reposar els drets d'aquells que se vegin més perjudicats". Ànima caritativa!

Altres vegades el Govern utilitza la situació real d'una minoria de la població com a pretext per a justificar els atacs als drets de la immensa majoria. Argument de mal pagador. Un govern socialista realment preocupat per aquests treballadors prendria mesures per prohibir aquests acomiadaments i cas resolt. I en darrer cas, que puguin elegir altres 15 anys, cosa que el Govern rebutja perquè costaria massa car.

La realitat és una altra. Els "mercats" no tenen pels a la llengua com el Govern i parlen clar. Cal reduir les pensions per "estalviar" en despesa social i alleugerir les empreses a fi que puguin seguir alimentat la bombolla especulativa. A més de donar negoci als fonts de pensions dels bancs.

I en Corbatxo recomana els plans privats

El ministre de treball, Celestino Corbatxo, ha vingut a complementar les declaracions del seu Secretari de Seguretat Social, Granado, "animant" als treballadors a tenir un pla privat de jubilació, no perquè el sistema públic no pugui garantir el poder cobrar, sinó per compensar la pèrdua d'ingressos que se produeix al jubilar-se".

En una entrevista a TeleMadrid assegurà que les pensions del sistema públic estan garantides fins el 2025 "sense fer cap modificació". No obstant això, va afegir, a partir d'aquesta data hi haurà 4 milions de pensionistes més, per això cal fer reformes ara. "No se pot començar a cotitzar més tard, jubilar-se abans, que hi hagi més pensionistes i se segueixi cobrant la mateix, sentència".

¡Com si el 40% dels menors de 35 anys que no tenen feina haguessin elegit de manera voluntària "incorporar-se més tard al mon laboral"!

En Corbatxo menteix també en lo altre. Segons les dades de la pròpia Seguretat Social, sols el 42% dels jubilats te menys de 65 anys (63 anys de mitjana), malgrat l'onada de prejubilacions dels darrers 20 anys. El 52% te 65 anys, o més. La pensió mitjana de jubilació se situà el gener de 2010 en 877 euros. I la pensió mitjana del sistema, tenint en compte les diferents modalitats, en 744 euros al mes. I això que bona part són pensions calculades a partir de salaris qualificats conquistats a partir de la mort d'en Franco. Com serien les pensions dels mileuristes d'avui? És això lo que amenaça la sostenibilitat del sistema de pensions?

En realitat allò que el Govern fa, amb el recolzament del portaveu parlamentari del PSOE José Antonio Alonso, és repetir amb frases "filantròpiques" allò mateix que diuen de manera descarada els fons de pensions privades en mans dels bancs: que les pensions públiques se redueixin a un mínim "bàsic" a fi que els treballadors se vegin obligats a destinar una part dels seus ingressos als fons privats. Uns fons privats que empen aquest capital en especular amb el deute públic dels països europeus, arruïnant de pas a milions dels seus "cotitzants" com han fet a Nord Amèrica. El paradís de les pensions privades.

El problema que tenen els bancs és doble. A l'Estat espanyol hi ha menys inversió en fons de pensió que en altres països (el 7'5% del PIB, mentre que a Islàndia és el 134% i als Estats Units el 74%). Però a més, el Patrimoni dels Fons està baixant (un 9'4% de 2007 a 2008). El Govern corre a ajudar-los, per una banda, fent por als treballadors sobre el futur de les seves pensions, i per altre banda, elevant els incentius fiscals per fomentar la contractació de "plans complementaris". Va a revisar a l'alça el límit màxim que se pot desgravar de l'IRPF, sobretot pels majors de 65 anys que continuïn fent feina (que facin feina tota la vida, i que a més facin feina pels bancs).

Una política autènticament socialista consisteix precisament en lo contrari, assegurar pensions decents que facin innecessaris "complements" privats. Els diputats del PSOE i de tota l'esquerra han de rebutjar les propostes del Govern

Pere Felip i Buades

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XVI LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI
Escriptor

El nacionalisme d'esquerra i la memòria històrica

L'històric òrgan de l'independentisme marxista dels Països Catalans recomana aquesta nova aportació a la història del segle XX de l'escriptor de sa Pobla

La prestigiosa revista independentista i socialista *Lluita* portaveu d'una de les més importants organitzacions independentistes d'esquerra dels Països Catalans, el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), recomana en el seu número 218 el meu llibre *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Jonc).

L'històric òrgan de l'independentisme marxista dels Països Catalans recomana aquesta nova aportació a la història del segle XX. Cal recordar que en el Consell de Redacció d'aquesta important organització revolucionària hi són presents alguns dels homes i dones més prestigiosos del nacionalisme d'esquerres català, ja que hi ha en Josep Guia, na Núria Cadenas, en Miquel Alonso, en Marc Candela, en Pau Caparrós, en Sergi Franch, en Toni Gisbert, en Màrius Martínez i n'Alícia Toledo.

En la pàgina 8 la revista reproduceix un article del psicòleg per la UAB i membre destacat del III Congrés de Cultura Catalana, Quim Gibert. L'article que publica *Lluita* (PSAN) diu així:

"L'únic que volíem fer era ajudar, ser l'avantguarda, els guardians de la memòria col·lectiva del moviment obrer, els transmissors a les noves generacions de les experiències històriques de la classe obrera que eren sistemàticament silenciades pels epígons del carrillisme, la burgesia i la socialdemocràcia". D'aquesta manera recorda Miquel López Crespí els anys 70 a *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Jonc).

'No és la primera vegada ni serà la darrera que López Crespí fa immersions en l'antifranquisme des de l'OEC, un dels partits comunistes de l'esquerra revolucionària d'aquells anys en el qual militava. Miquel López és avui un escriptor empenyat. Un escriptor que duu clavada una espina d'un temps de detencions i tortures, d'assalts feixistes, de pactes i renúncies de l'esquerra oficial, de vivències intensíssimes:

"Xiularem amb totes les nostres forces els representants del franquisme reformat -i servils- que hipotecaven la lluita per l'autogovern... 1978 va ser un any d'un activisme frenètic".

'Aquest assagista de sa Pobla dedica els primers capítols a homenatjar la memòria de Jaume Compte, de Joaquim Maurín, dels maquis i de tants d'altres dones i homes anònims que lluitaren a favor dels valors republicans, revolucionaris i d'alliberament nacional: 'Fins i tot hi hagué antifeixistes catalans i espanyols fent costat als nord-americans a les Illes del Pacífic! (...). A la regió de Barcelona era important, entre d'altres, la unitat de guerrillers comandada per Massana (cap al 1947), que feien fins i tot 'controls' a les carreteres de Castelldefels i del Garraf'. En paral·lel, en Miquel López Crespí no dubta a denunciar tant la desactivació, en temps roig, de les experiències col·lectivistes i llibertàries de l'Aragó com els sicaris de Santiago Carrillo en el seu intent per executar Joan Comorera (PSUC) els anys 40 a l'exili.

'Amb aquesta atractiva posada en escena, el lector copsarà més fàcilment els ets i uts de la transició espanyola.

'En aquest sentit, López Crespí no s'està de fer comparacions: "Vet aquí la 'clarividència' de la direcció carrillista illenca en considerar la CNT de Frederica Montseny, Durruti, Ascaso, la LCR i l'OEC, continuadores de moltes idees i tradicions revolucionàries de les internacionals obreres, del disset soviètic, del POUM o del BOC... com a 'feixistes'! Qui es pot estranyar que l'any 1937, amb les mateixes 'argumentacions' assassinessin el gran dirigent català Andreu Nin, i en els Fets de Maig més de cinc-cents pumistes i anarquistes, tan sols a Barcelona?".

'*No era això: memòria política de la transició* també és un repàs crític dels darrers assassinats de Franco, del procés reformista dels hereus de la dictadura de comú acord amb la burgesia, de la implantació de la monarquia borbònica sense cap tipus de referèndum, de les lluites sindicals a favor d'una democràcia autèntica amb la creació de consells de fàbrica, barri o facultat: "...a nivell pràctic el Consell de Fàbri-

ca seria l'òrgan de democràcia directa de tots els treballadors, estiguessin sindicats o no". Així com subratlla el paper formatiu de l'Editorial Ruedo Ibérico com a difusora d'unes lectures que van marcar època entre els joves d'aleshores, un dels quals era Miquel López Crespí.

'A voltes les pàgines de *No era això* són tan autobiogràfiques com descriptives de com el PSOE i PCE i d'altres signants dels Pactes de la Moncloa faran la feina bruta de dividir la classe obrera, desmobilitzar el proletariat combatiu, convidar a la participació passiva en les conteses electorals: "Era demencial comprovar, en la pràctica de cada dia, aquesta venda dels estalinistes espanyols de les més grans tradicions democràtiques del poble treballador al franquisme pel plat de llenties d'uns seients al Parlament, per poder trepitjar les catifes dels salons de la burgesia, prendre cafè amb els botxins de la guerra civil i de la llarga postguerra".

No era això: memòria política de la transició s'ha convertit en una espècie de "manual per la lluita nacionalista" per a les joves generacions de patriotes i militants antisistema de Catalunya

No era això: memòria política de la transició (Edicions El Jonc) és el darrer llibre d'un escriptor i poeta mallorquí que no es resigna ni a l'oblit ni a la manipulació. Perquè, en aquest cas, conservar una ràbia sana és símptoma d'una autoestima equilibrada".

Cal dir que l'assaig *No era això: memòria política de la transició* després de les crítiques extremadament favorables que ha merescut de part de la majoria de forces polítiques revolucionàries i nacionalistes d'esquerra dels Països Catalans s'ha convertit en una espècie de "manual per la lluita nacionalista" per a les joves generacions de patriotes i militants antisistema de Catalunya. A Mallorca, i el dia de la presentació de l'assaig, recomanaren el llibre, tot ressaltant la seva importància per a servir la memòria històrica del nostre poble Mateu Morro, secretari general del PSM i Conseller d'Agricultura del Govern Balear, Llorenç Buades, màxim responsable de la secretaria d'Acció

Social de la CGT-Illes, Tomeu Martí d'Alternativa per Mallorca, l'escriptor Jaume Santandreu i la dirigent de l'Organització Socialista d'Alliberament Nacional (Endavant) Anna Violeta Jiménez. Igualment la històrica formació independentista "Maulets" ha encoratjat -mitjançant una recomanació en la seva publicació- la lectura d'un llibre que ja comença a ser considerat eina d'importància cabdal en la tasca del nostre alliberament nacional i social.

Ja fa unes setmanes que la premsa independentista s'encarregà de remarcar la importància de l'aparició a les llibreries de *No era això: memòria política de la transició* dient:

"Tres generacions de lluitadors antifeixistes mallorquins en un important acte cultural en el Centre de Cultura".

'L'historiador i Conseller d'Agricultura del Govern Balear Mateu Morro, l'escriptor Jaume Santandreu, el també escriptor i membre d'Alternativa per Mallorca Tomeu Martí, la dirigent d'una de les principals organitzacions independentistes i d'esquerres dels Països Catalans (Endavant) Anna Violeta Jiménez i el dirigent de la CGT Llorenç Buades s'encarregaren de presentar, amb gran èxit de públic, el darrer assaig de Miquel López Crespí *No era això: memòria política de la transició* que acaba d'editar El Jonc.

'La presentació tengué lloc en el Centre de Cultura Sa Nostra i l'avantguarda cultural i política mallorquina que parla de la nova aportació a la història del guardonat autor pobler s'encarregà de remarcar en tot moment la importància de llibres com el d'en Miquel López Crespí, eina utilíssima per ajudar a servir la memòria revolucionària del nostre poble. En el fons, aquest emotiu i ferm acte cultural (presidit per la bandera la Commune de París en el dia del seu cent-trenta aniversari) serví per a constatar la importància de la lluita per anar recuperant aquests aspectes oblidats de la nostra història més recent. Tant el Conseller d'Agricultura del Govern Balear, com els escriptors Jaume Santandreu i Tomeu Martí o els dirigents polítics Llorenç Buades (CGT) i Anna Violeta Jiménez (Endavant) recomanaren l'assaig de l'autor de sa

Pobla i parlaren d'aquests trenta-cinc anys de lluita permanent en defensa de les llibertats nacionals del nostre poble per part de Miquel López Crespí.

Anna Violeta Jiménez, de l'Organització Socialista d'Alliberament Nacional (Endavant) digué en la seva intervenció:

“Qui controla el passat controla també el futur. Qui controla el present, controla el passat. (de la novel·la de George Orwell 1984)”

‘Orwell ja ens advertia (en el seu cèlebre llibre 1984) dels perills que comporta el control de la història. Precisament No era això: memòria política de la transició de Miquel López Crespí reivindica uns fets, la resistència popular al franquisme, des d'una òptica veritablement d'esquerres i revolucionària, és a dir, ben diferent del que ens mostren els principals mitjans de comunicació.

‘Avui, vint-i-cinc anys després de la mort de Francisco Franco, tenim una visió parcial del que realment va succeir durant la dictadura, especialment d'aquell període obscur en la nostra història, la mal anomenada transició. La transició no fou més que un canvi formal, una operació continuïsta emparada per la constitució i pels estatuts d'autonomia. Un canvi legitimat per la política del consens entre l'esquerra oficial i el franquisme. Entre una colla d'oportunistes que s'apropriaren dels mots “comunisme” i “socialisme”, utilitzant-los per al seu benefici personal, i els neofranquistes, als quals interessa ocultar el passat i ignorar un debat plural.

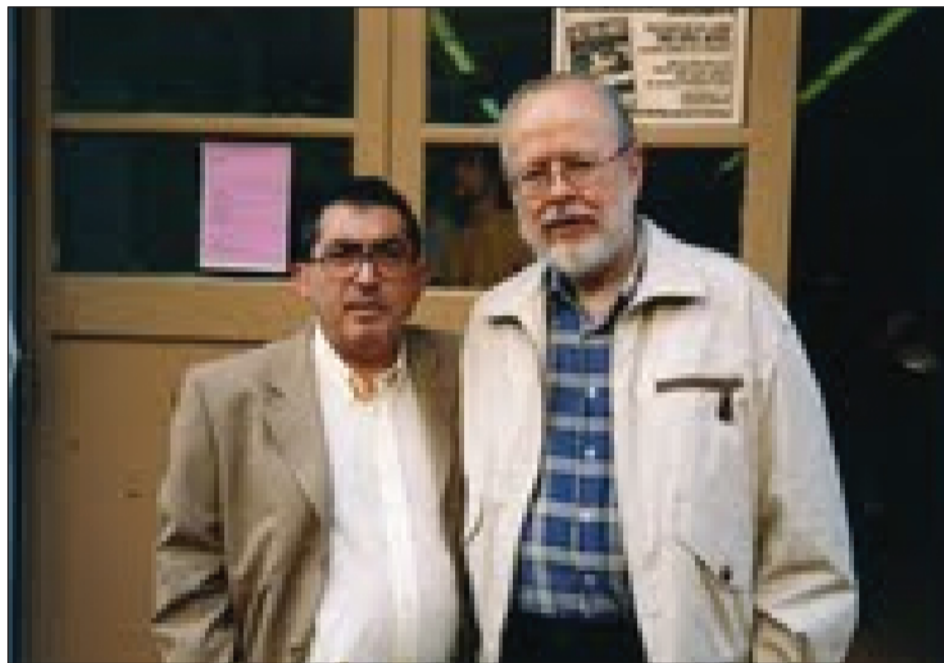
‘En aquest marc, els autoanomenats “demòcrates de tota la vida” han estat erigits pels mitjans de comunicació com els protagonistes que possibilitaren la caiguda del règim, obviant les organitzacions i les persones anònimes que lluitaren aferrissadament per un canvi real.

‘Són necessàries més que mai veus crítiques que ens donin una visió del que va passar en aquesta etapa tan recent de la nostra història. Si no, estam abocats a l'oblit i a l'amnèsia col·lectiva.

‘Per això són tan necessàries iniciatives com la d'en Miquel López Crespí en escriure No era això: memòria política de la transició. Per conèixer de primera mà el que ha estat la lluita popular contra el feixisme i els seus aliats. Aquests deixaren el poble sense coneixença del que realment havia passat, de la seva memòria històrica, i així impossibilitaren que el poble sàpiga que s'hauria pogut guanyar molt més en l'anomenada transició de no haver pactat amb el franquisme reciclat i amb la burgesia. Al poble se li negà tota oportunitat de decidir el seu futur (pactes secrets per les “altures”). Per tant, feren impossible que el poble estigui conscient, que consideri que la lluita ha

de continuar, pel simple fet que no s'ha assolit allò pel que lluitarem.

‘Esperem que llibres com aquest serveixin per conscienciar al poble de la traïció que li feren els diferents poders. Perquè només així podrem lluitar i aconseguir allò que ens va ser negat: el poder de decidir. Per tant s'ha de dotar el poble d'òrgans de participació i decisió i aconseguir així una democràcia directa on el poder romangui al poble, creant, per això, un conglomerat d'associacions i col·lectius de nivell local i comarcal. Essent aquests els òrgans de decisió (poder d'avall cap amunt). Òrgans que s'han de consolidar en un poder unitari popular. No podem deixar de pensar que en Miquel

López Crespí diu precisament això: hi havia, en temps de la transició, moltes organitzacions afins, però cap de referent, prou sòlida, per fer front al franquisme renovat i l'esquerra pactista. Està clara la necessitat de crear un poder popular fort i no caure en errors del passat. Recordar, reflexionar, sobre el passat és l'única manera d'arribar a un futur just per al poble”.

Tres generacions de lluitadors en defensa de la llibertat de nostre poble (la dels anys seixanta i setanta, la de finals dels vuitanta i el jovent independentista d'esquerres actual hi eren, en primera línia, donant suport a aquesta nova aportació a la nostra història)

Entre el nombrós públic assistent a la presentació de No era això: memòria política de la transició poguérem veure moltíssims membres de diversos partits polítics i organitzacions sindicals (PSM, PCE, GOB, Ales, Izquierda Unida, PSOE, PSAN, Endavant, Revol·ta, Alternativa per Mallorca, CGT, STEI...), activistes de les associacions de veïns, militants antiglobalització, independentistes d'esquerra, membres de grups culturals (especialment de l'OCB), afiliats de tota mena de moviments antisistema. Entre molts d'altres podríem destacar la presència de mili-

tants com Guillem Ramis (del sector d'esquerra de CC.OO.) i dirigent d'"Ales"; l'activista cultural Cecili Buele; Domingo Morales, Antònia Pons, Francesca Velasco, Francesc Mengod exdirigents de l'OEC. Històrics com Jaume Adrover, Joan Bonet de ses Pipes, Neus García Inyesta, professors com Antoni Figuera.... Personalitats de l'OCB com Maties Oliver, membres de grups musicals mallorquins (Antoni Roig i Miquel Carbonell d'Al-Mayurqa), artistes (l'avantguarda d'Arruixada 2001) com Ester Olondriz, membres de la Junta Directiva de la Casa Catalana de Palma... Tres generacions de lluitadors en defensa de la llibertat de nostre poble (la dels anys seixanta i setanta, la de finals dels vuitanta i el jovent

convergir per obtenir un sac curull de vots d'uns electors degradats per una llefiscosa publicitat massificadora. Com per vendre cotxes.

‘Miquel López Crespí ressuscita aquella literatura política vigorosa dels anys trenta on al pa se li deia pa i al vi, vi. Se situa nítidament del costat dels oprimits, individus i nacions. Té el mèrit de plantejar les dues coses juntes. Supera la nefasta divisió històrica entre llibertaris i nacionalistes. Dóna per suposada la condemna dels opressors de les dues menes. I, sobre tot, esmerça el gran esforç per desemmascarar les falses esquerres socials i nacionals.

‘Tot amb dades fefaents, incontrovertibles. Quina falta feia un llibre així! L'escriu des de la seva perspectiva mallorquina. Això també omple un buit important. Ja voldria jo conèixer algun llibre semblant des de l'òptica valenciana! Perquè, deixeu-m'ho dir, el meu llibre La traïció dels líders és redactat només des de l'angle del Principat de Catalunya.

‘Més qualitats. Ell, a més d'un gran intel·lectual amb un bagatge bibliogràfic i una producció de llibres propis envejable, a més d'un gran periodista col·laborador prolífic de la premsa, és des de l'inici de la seva joventut un lluitador tenaç en el terreny dur de la praxi política, més de base i més compromesa. També fou represaliat pel franquisme. I, en aquest terreny alhora difícil i arriscat, mostra una rara virtut. Evita exitosament les baralles internes, les rivalitats estèrils i nefastes tan monòtonament abundants entre els grups en lluita des de l'esquerra i el nacionalisme. La seva magnanimitat sobrevola les misèries induïdes per l'opressor prepotent en la barroera marginació a què són sotmesos.

‘Una altra qualitat, al meu albir, que eleva el seu llibre sobre la transició per damunt del meu llibre esmentat, és el tractament a fons del front obrer en lluita. Irònicament parla del pas de la democràcia de l'any 1976 -el moviment popular era irresistible- a la dictadura dels nostres dies tan normalitzats. En aquell any, per exemple, si l'Assemblea de Catalunya convocava un acte reivindicatiu cada mes, el món obrer en convocava un cada dia. En aquells temps, la lluita obrera prengué una embranzida inimaginable avui. I el nostre autor n'és actor i testimoni fidel.

‘Defectes? Un de destacable. Les moltes repeticions, imagino, degudes a què aquest llibre ha estat confegit ràpidament com un recull d'articles, en origen separats, cadascun formant un tot complet. La vivesa del comentari periodístic i la seva permanent activitat, més enllà de paraules i escrits, excusa aquest punt negatiu.

independentista d'esquerres actual) hi eren, en primera línia, donant suport a aquesta nova aportació a la nostra història. Hi poguérem veure també la plana major del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament de les Illes (STEI) amb na Neus Santaner al capdavant de la delegació (amb l'històric Pere Polo i en Gabriel Caldentey)... Un ferm i emotiu acte cultural, d'aquells que fan història.

Recordem que a la presentació feta a Barcelona, el gran lluitador d'esquerres i independentista Lluís M. Xirriacs havia dit, parlant de No era això: memòria política de la transició:

‘En una societat normalitzada, amb forta tendència al pensament únic i amb el costum d'emprar un discurs políticament correcte, un llibre com el de López Crespí [No era això: memòria política de la transició, Edicions El Jonc 2001) no pot tenir acolliment fàcil i massiu. Llegia fa unes setmanes a l'AVUI una crítica que el desqualificava perquè hi trobava a faltar matisos. ‘Tot -deia- és blanc o negre; la gent, bons o dolents’. ‘No hi estic gens d'acord.

‘La societat tan ‘matisada’ que ens ha tocat de viure, només ens dóna una ‘sopa boba’, un ‘centre polític’ a on totes les forces polítiques electoralistes volen

CRISI NACIONAL, DE CIVILITZACIÓ.

Origen,
desplegament
i resultats.

Recull a càrrec d'en

Ricard-Joan Colom

(Pot ser lliurement reproduït, si 😊 és en llengua catalana i sens afany de lucre).

QUÈ S'ESDEVÉ EN UNA CRISI NACIONAL O DE CIVILITZACIÓ?

L'ORIGEN

“La segona onada, com una reacció nuclear en cadena, separà violentament dos aspectes de nostres

vides que sempre, fins aleshores, n'havien estat un de sol. En fer-ho, introduí una gegantina i invisible falta en la nostra economia, les nostres ments i fins i tot en la nostra personalitat sexual. En un nivell, la revolució industrial creà un sistema social meravellosament integrat (...) Però en un altre nivell féu malbé la unitat subjacent de la societat, creà una forma de vida plena de tensió econòmica, conflicte social i malestar psicològic. Només si compremem com ha emmotllat nostres vides aquesta invisible falca la llarg de l'Era de la 2ª Ondada, podrem preuar tot l'impacte de la tercera, que just ara comença a tornar a afaçonar-nos” (“La Tercera Onada”, 1980, per Alvin Toffler, *1928, assagista científic nord-americà de Prospectiva).

“Veig en un futur pròxim una crisi atansant-se que em neguiteja i em fa tremolar per la seguretat del meu país... Les empreses s'han entronitzat, una era de corrupció en les altes esferes hi seguirà, i els diners, el poder del país s'esforçarà per prolongar el seu regnat treballant sobre els prejudicis de la gent fins que la riquesa es concentri en unes poques mans i la República quedi destruïda” (Abraham Lincoln, 1809-1865, 16è president EUA, republicà i antiesclavista, citat a *The Iron Heel / El taló de ferro*, de Jack London).

“El model de matrimoni tradicional es basava en el patriarcat; l'actual es basa en una rutinària hiperprotecció en tots els sentits envers la dona (sexisme) fins al punt d'afeblir-lo totalment, desatendre els interessos dels fills i marginar profundament els marits, i acabar destruint la vida

familiar i, de retruc, l'equilibri psicològic i econòmic dels fills i dels marits. Tot plegat ve agreujat en un context on les televisions han fet dels fills uns consumidors voraçs, la mare treballa fora i el pare ha perdut autoritat. El resultat és que els fills tenen un poder de consum desordenat i capricios, l'estructura familiar és feble i caòtica, la crisi demogràfica profunda, i la societat –inevitablement basada en la família, va –totes dues de la maneta– cap a la decadència i una mena d'extinció. Qui s'organitza malament està condemnat a l'extinció a mitjà o llarg termini, si no es redreça, i això és el que està passant a Occident, on el poble, amb més diners que no criteri viu en un hedonisme consumista i superficial més aviat típic de la plebs de la Roma imperial” (Autocitació).

EL DESPLEGAMENT DE LA CRISI

“Repte i resposta, la teoria d'en Toynbee és que totes les civilitzacions són enfrontades amb una crisi que és adés d'idees, adés de tecnologia. La manera de respondre-hi determina si sobreviuran. Un exemple n'és la caiguda de Roma. Molts culpen la Cristiandat per minar la fortalesa pagana de Roma i causar la seva caiguda. Toynbee apunta que l'Imperi Bizantí (l'Imperi Romà d'Orient) féu ús de la Cristiandat per a revitalitzar i reformar l'Imperi Romà per un mil·lenni més” (“Com fan la Història els historiadors?”).

“Cal seguir la lluita amb el que puguem fins que puguem” (Benito Juárez, 1806-1872, polític i patriota mexicà).

LES ACTITUDS

“El grup social es perfecciona quan els individus que el formen estan disposats a comprendre's amb generositat mútua, però, alhora, estan amatens per oferir quelcom personal i inèdit per enriquir el patrimoni comú, que apporti solucions salvadores, sobretot, en moments de crisi. És clar que un home transit de relativisme i buit d'idees poc podrà oferir al grup social al qual pertany. Ara bé: un home obert a tot, sense criteri personal, serà un home buit d'idees” (“Prejudici antiprotestant i religiositat utilitària”, Jesús Amón, Professor de Psicometria i Psicologia matemàtica a la Universitat e Madrid).

“Els qui se solen prendre les coses de broma, per regla general solen ser vençuts per qui se les prenen seriosament” (Felipe Morente).

“L'home ben preparat per a la lluita ja ha aconseguit mig triomf” (Miguel de Cervantes Saavedra, 1547-1616, gran escriptor hispànic).

Film “Casablanca”.

“Berger: Llegírem cinc vegades que l'havien mort, en cinc llocs diferents.

Victor Laszlo: Com podeu veure, era veritat les cinc vegades” (“Casablanca”, pel·lícula dirigida per Michael Curtiz, 1942).

“Considera iguals el plaer, el patiment, el guany, la pèrdua, la victòria, la desfeta: consagra't íntegrament a la batalla: defugiràs així l'error” (El conductor del carro al *Bhagavad Guita* 2:42, llibre sagrat hindú, l'Índia, ca. s.V-II a. C.).

“Assumiràs la veu d'un poble, i serà la veu del teu poble,

i seràs, per sempre, poble,
i patiràs, i esperaràs,
i aniràs sempre entre la pols,
et seguirà una polseguera.
I tindràs fam i tindràs set,
no podràs escriure els poemes
i callaràs tota la nit
mentre dormen les teues gents,
i tu sols estaràs despert,
i tu estaràs despert,
i tu estaràs despert per tots,
No t'han parit per a dormir:
et pariren per a vetlar
en la llarga nit del teu poble.
Tu seràs la paraula viva,
la paraula viva i amarga.
Ja no existiran les paraules,
sinó l'home assumint la pena
del seu poble, i és un silenci.
Assumiràs...”

(Vicent Andrés Estellers, Burjassot, l'Horta, 1924 - València, 1993; periodista i poeta eròticopatriòtic valencià, considerat el principal renovador de la poesia valenciana contemporània).

LA CONFUSIÓ I LA RADICALITZACIÓ

“En cada zona de guerra on jo he estat, hi ha hagut una realitat i després hi ha hagut la percepció pública de les causes de la guerra. A cada crisi, els temes han estat molt més complexos que no del que el públic ha sabut informar-se” (*John Le Carré* [David John Moore Cornwell], *1931, novel·lista anglès).

“Ningú a part dels radicals mai no han aconseguit res en una gran crisi” (James Abram Garfield, 1831–1881, 20è President dels EUA).

“Els anys de la depressió econòmica han estat anys de reacció política, i és per això que la crisi econòmica ha generat una crisi de la pau mundial” (Arthur Henderson, 1863-1935, polític i sindicalista escocès).

LA REACCIÓ HEROICA

“Si patiu una crisi, adés en un vaixell adés allà on tresqui, hi ha herois que se n'elevaren per damunt” (Jerome Leon "Jerry" Bruckheimer, *1945, productor estadunidenc de cinema i TV).

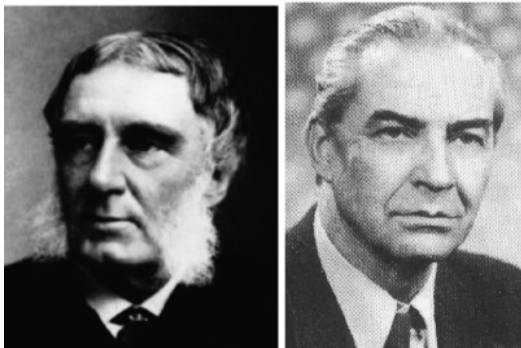
“El savi no s'exposa innecessàriament al perill, ja que hi ha poques coses per les que es preocupa prou, però està disposat, en les grans crisis, a donar fins i tot sa vida - sabent que sota certes condicions no paga la pena viure” (Aristòtil d'Estagira, 384-322 a. de C., filòsof grec, deixeble de Plató i preceptor d'Alexandre Magne).

“I David digué a Saül: “Que el meu senyor no es desesperi. El teu servent s'encarregarà de lluitar contra aquest filisteu” (1ª Samuel 17:32, llibre bíblic segurament escrit per aquest jutge-profeta, amb Natan i Gad, ca. 1040-1020 a. C.).

“El poder de les multituds és el gaudi del tímid. El valent d'esperit frueix del combat en solitud” (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

“L'oportunitat no truca, es presenta per si mateixa quan tires la porta avall” (Kyle Chandler, *1965, actor estadunidenc).

“Cada gran crisi de la història humana és un pas de les Termòpiles, i sempre hi ha un Leònides i els seus tres-cents per morir-hi, si no poden vèncer” (George William Curtis, 1824-1892, escriptor i orador de Nova Anglaterra).

GEORGE W. CURTIS. MAX ALLIER.

“*Frairus descauces e pelhandras coma n'autres batián la tèrra granda en avent pas res de sieu que sos ponhs Mas tresaur ufanós teníà tota la vida Que delargavan a bèls molons*

e son còr que bombava a mitan de son pitre Baile de l'endevenidor

“De la nostra mena descalços i grenyuts com nosaltres trepitjaven la (gran) terra no tenien res seu sinó els punys Però tresor ufanós tenien tota la vida Que prodigaven a mans plenes I llur cor que bombava al mig del pit Senyor de l'esdevenidor” (“*A la raja dau temps*”, 1951, de Max Allier, maquis antinazi i poeta occitanista).

“Foc, per arreu foc.

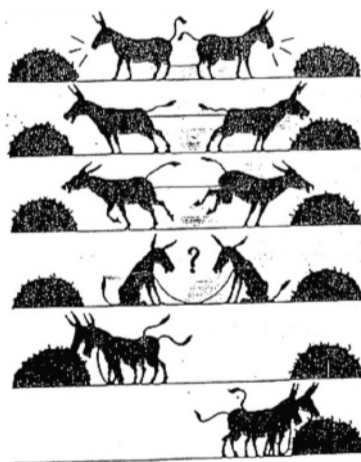
El nostre poble és tot ell, foc.
El vent cobreix amb torterols de flama i fum el caseriu, l'horta que baixa cap al riu, els arbres sols, tot sols.
Amb els ulls ben secs ploro, germans, a la roja llum.
Torça el dolor les meves mans, com foc.

Foc, per arreu foc.
El nostre poble és, tot ell, foc.
Llengües de foc, braços de foc, horrible és l'abraçada.
El cel s'ha omplert, ben a poc a poc, d'ales de foc, de foc.

A sota plou cendra i fosca, dol i desolació.
Em torça les mans aquest dolor, de foc.

Foc, per arreu foc.
El nostre poble és, tot ell, foc.
Només de tu pot rebre ajut contra la mort, el nostre poble.
I si tu vols, i et queda sang, res no és perdut, perdut.
Càvec, pic, galleda, destral, tot et pot servir.

Si et resta la sang, res no has perdut al foc” («*S'brent, bridelech*», poema en jidix de Mordehai Gebirtig מרדכי געבירטיג, 1877-1942, poeta judeo-polonès, assassinat al call de Cracòvia per soldats nazis).

LES TÀCTIQUES

“La resistència no violenta que dirigeix Gandhi és més activa que no pas la violenta. Exigeix intrepidesa, més esperit de sacrifici, més disciplina, més esperança. Actua ensems en el plànol de les realitat constatables i en el de la consciència. Obra un capgirament pregon en els qui la practiquen i de vegades unes conversions sorprenents en aquells contra els quals és exercida” (“*Peregrinatge a les fonts*”, d'en Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi).

“El gran *Mahatma Gandhi* deia que quan la gent lluita per una causa: primer la bandegen; a continuació se'n riuen; després lluiten en contra; i aleshores és quan finalment venç” (*Male View Magazine*, gener-març 1999, p.1).

“La tradició de totes les generacions mortes oprimeix com un malson el cervell dels vius. I quan aquests es disposen precisament a revolucionar-se i a revolucionar les coses, a crear alguna cosa mai no vista, en aquestes èpoques de crisi revolucionària és quan conjuren temerosament en auxili d'aquelles els esperits del passat, quan prenen manllevats els noms, les consignes de guerra, les robes, per a representar amb aquesta disfressa de vellesa venerable, i aqueix

llenguatge manllevat, la nova escena de la història universal” (“*El 18 Brumari de Lluís Bonaparte*”, de Karl H. Marx, o també Moses Levy Mordechai o Mordechai, 1818-1883, economista i pensador socialista juevoalemany).

“Troba que vam perdre una gran part de simpatia i suport amb la forma en què van dur la crisi, allò més important crec que fou quan semblàvem aferrar-nos a moltes coses ensems, en lloc d'identificar les nostres prioritats d'una manera molt més responsable” (Wilbert Joseph Tausin, II [Billy Tausin], *1943, polític cajun –francòfon- de lobbies estadunidencs).

BILLY TAUSIN.

JOE SLOVO.

“Tanmateix, la combinació de la resistència civil, de grans mobilitzacions de masses i de les vagues, amb un cert grau de violència revolucionària, podria provocar una crisi en el camp enemic que en última instància conduiria a canvis essencials” (Joe Slovo, lituà de família jueva, 1926-1995, polític sudafricà, cap del P.C. sudafricà).

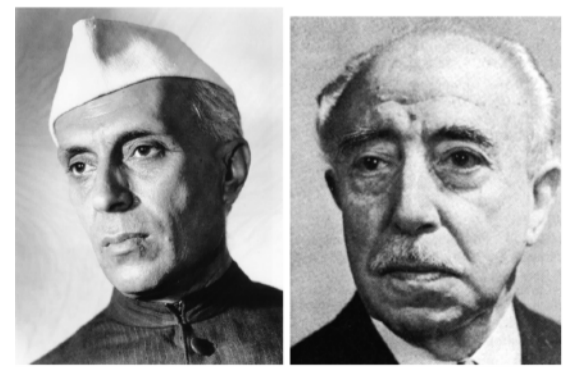

Arrancaren fruits i branques, cremaren nostra soca, però les arrels no pogueren matar.
EL LIDERATGE

“El poble sols canvia quan s'enfronta amb un lideratge fort o amb una crisi, o amb tots dos. Per tant, a no ser que estigues disposats a suportar els capricis de la crisi, el lideratge fort és l'única força de canvi fiable que tenim” (Thomas C. Gibson).

“Crec fermament en el poble. Si hom li dona la veritat, hom pot confiar per afrontar qualsevol crisi nacional. El punt més important és palesar els fets reals” (Abraham Lincoln, 1809-1865, 16è president EUA, republicà i antiesclavista).

“Un líder o un home d'acció en una crisi gairebé sempre actua inconscientment i després pensa en les raons de la seva acció” (Jawaharlal Nehru, en hindi, 1889-1964, estadista de l'Índia).

J. NEHRU

J. Ma. BATISTA.

“Toynbee constata que una civilització (igual podríem dir d'una Nació o d'un Estat) va menada per una minoria directora. En la fase de progrés cada vegada que sobrevé una crisi aquesta minoria sap trobar-li solució. Àdhuc si momentàniament i aparent

un país és vençut, la marxa és al capdavant represa des d'un punt més alt del que ocupava abans de la transitòria desfeta. En això consisteix la marxa ascensional d'un poble. Però ve un moment en què la capacitat de direcció d'aquella minoria s'exhaureix. Sobreenen crisis i la minoria no sap què fer o pren decisions errades. Després de cada crisi la comunitat

reprèn la marxa des d'un punt més baix del que ocupava abans. La decadència està en curs. (...) Tenim l'escisió del cos (social i geogràfic) i l'escisió de l'esperit, cadascú pensa com li sembla sense cap unitat ni coordinació. De la decadència hem passat a la desintegració. (...) Però l'estudi comparatiu de les civilitzacions que la Humanitat ha produït permet a Toynbee una conclusió important: cap civilització no ha sobreviscut la seva tercera desfeta. Pot venir encara un període d'aparent represa, però la desfeta i la dissolució finals s'acosten inexorablement" (*"La desintegració d'Espanya"*, de Josep Ma. Batista i Roca, 1968, Ed. "El Llamp").

☉ "No diguis mai que s'acaba el teu camí.

No creguis pas ser al teu darrer revolt.

El rúfol cel d'avui no pot pas enfosquir

el demà que tindrem, d'aire net i de sol.

El temps vindrà i el dia, l'hora i el minut

sentiràs com la nit retruny del nostre pas.

Ja som aquí! S'ha fos amb l'enemic vençut

aquest passat on has cuidat morir.

El nostre cant, que s'estengui com un foc.

El nostre cant, que s'allargui com el vent.

Que com pluja d'abril amari a poc a poc

les gleves de dolor dins el cor de la gent.

No diguis mai que s'acaba el teu camí,

no creguis pas ser al teu darrer revolt.

Ja som aquí. Portem, amagat el sarró,

un sol llevant, el dur triomf de la claror.

No diguis mai que petges el darrer revolt.

Ja som aquí, milers, i tots portem el sol" (*"Letzen weig / Darrer camí"* o *Cant dels guerrillers*, poema o càntic anònim en jidix de guerrillers jueus sota l'ocupació nazi).

-Bé...almenys ara ja no haurem de preocupar-nos mai més de l'anarquia.

RESULTATS DE LA CRISI, POST-CRISI

☉ "En les grans crisis, el cor es trenca o s'assaona" (Honoré de Balzac, 1799-1850, novel·lista realista-romàntic, mig occità).

☉ "Davant de cada crisi el Kaiser s'ha arrugat. Davant la derrota, va fugir; davant la revolució, va abdicar; a l'exili, es va tornar a casar" (Winston Churchill, 1874-1965, autor i primer ministre durant la 2ª Guerra Mundial).

☉ "La crisi va provocar un període fèrtil de l'agitació i la revolució científica dins la teoria econòmica" (James Tobin, 1918-2002, economista estatunidenc contra l'especulació).

RAMON MUNTANER.

☉ "Romperen llances i esventraren cavalls, i s'hi conduïen entre ells com si caminassen per un bell jardí" (Ramon Muntaner, gran cronista del Casal de Barcelona, en relatar com els almogàvers destrossen la rereguarda dels croats francesos en la victòria catalana del Coll de Panissars, 30-9 a 1-10-1285).

☉ "Som a la fi de la guerra silenci en els camps plens de mort. No podem, però, mirar la terra amb justa pau dins el cor. Dispersat, el poble no retroba, dins l'esclat del trompeteig de festa, el braó i l'orgull.

Perquè oblidi la tempesta haurem de fer, dins la pau nova, un llarg camí, un llarg camí!

Guard, del foc que s'apaga, la flama tenaç del record.

Els millors dels nostres, els vam perdre a la timba de la mort.

La raó de viure que ells tenien, n'hem de fer, nosaltres, alegria; l'hem de dur món enllà.

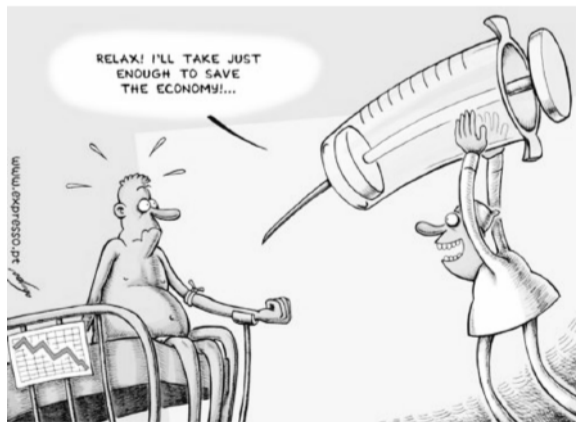
Perquè sia llum del dia, abans de l'alba encara ens resta un llarg camí,

un llarg camí.

Som a la fi de la guerra: oblit en els camps de la mort.

Ara cal tenir l'esme de viure, que bati ben fort el cor"

(*Und der krig iz geendigt / La guerra s'ha acabat*, poema anònim jidix al final de la 2ª Guerra Mundial).

-Relaxa't, te n'extraurè només l'imprescindible per a salvar l'economia.

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

El PSM-EN promou una llei de consultes populars per les Illes Balears

La proposició de llei regularia la convocatòria de referèndums, tal com contempla l'Estatut. L'any 2001 el Parlament illenc ja va aprovar instar al govern a elaborar-la

Les consultes populars via referèndum a les Illes Balears estan més a prop de tenir una llei que les reguli. El PSM-Entesa Nacionalista va presentar ahir un esborrany de proposició de llei que regularia la competència reconeguda en l'Estatut i respon també a un mandat del Parlament, que l'any 2001 va aprovar per unanimitat una proposició no de llei del mateix partit que instava el govern balear a elaborar la llei de consultes populars. El text proposa que les consultes que superin el 50% de la participació del cens tinguin el caràcter de vinculants, i a més, que es pugui consultar qualsevol tema que pugui ser susceptible de ser consultat. A més regula la convocatòria de referèndums a tres nivells (local, insular i autonòmic) i recull dos tipus d'iniciativa: la provinent d'institucions i la popular. La norma exigeix el suport de les signatures d'un 3% de la població en el cas del conjunt de les Illes Balears o Mallorca, un 5% en el cas de Menorca i Eivissa i un 10% a Formentera. El secretari general del PSM-Entesa Nacionalista, Biel Barceló, i el diputat Antoni Alorda van ser els encarregats de presentar l'esborrany.

Comentaris:

Tots els Països Catalans en peu d'independència: és l'única forma de viure com cal, en català. Així es comença i ja veureu com acabarem... la victòria serà nostra!!

JOAN LLADONET

Ens volen fer continuar sota l'or i la sang de la bandera d'Espanya

No poden consentir que un equip que representa una "regió" separatista, sigui el líder de la lliga espanyola de futbol. No poden permetre que una terra que es fa dir nació tenguí un club que bati el rècord del que han pogut fer tots els clubs espanyols des que va començar a haver-hi futbol. No poden admetre que existeixi un club de futbol que dugui avantatge al Madrid i que tenguí un president que declari que vol que la seva terra s'independitzi d'Espanya. Se senten vexats i humiliats perquè no consideren que el Barça sigui un club espanyol. Ells són els

que ens aboquen cap a la independència.

Per això l'única defensa o justificació que usen és que perquè el Barça ocupi el primer lloc és que s'ha d'haver fet trampa, els àrbitres han d'haver ajudat el Barça i enfonsat el Reial Madrid. Si no s'haguessin fetes tantes injustícies, el Madrid seria el líder d'aquesta i de totes les lligues que han existit i les que encara han d'existir. Tota aquesta tropa, com diria Aznar o qui sigui, que omplen planes de diaris madrilenys o fan el cuc de l'orella malalt per les ràdios i televisions espanyolistes, amb cara de pomes agres i amb veu de persona estafada, em recorden el pensament que es desprecia dels llibres de "Formación

del Espíritu Nacional", que em feien memoritzar, i que tenien un discurs ben semblant a l'actual, però en el camp de la política. Que ningú no dubti que tota aquesta discussió és completament política. Aquest és un paràgraf d'una de les lliçons que es pretenia que aprenguessin tots els habitants que tenien uns 15 anys, els anys 50 del segle passat, del lloc que anomenaven Espanya: "El conseguir que cada catalán tuviera su propia casa y su huertecillo familiar, o el soñar con que todo vasco pudiera contemplar el fragante verdor de sus montes amados, era la máxima ambición de los nacionalismos vasco y catalán. He aquí la fuerza del nacionalismo romántico. Y por esos ideales, los pueblos catalán y vasco

fueron capaces de arrancar un Estatuto que les desintegraba de la gran empresa colectiva de los españoles, olvidando que Cataluña y Vasconia llegaron a la grandeza de la fama universal cuando vascos y catalanes, como españoles, supieron asombrar al mundo con sus hazañas, realizadas no bajo el color separatista de la bandera local, sino bajo el oro y la sangre de la bandera de España."

Aquesta genteta ho té molt clar, o amb ells i sotmès o et tiraran tota la cavalleria a sobre. El Barça està en el seu punt de mira, especialment per la significació independentista del seu actual president, però sempre hi ha estat, perquè en estendre el fet que "és més que un

club", ells sempre han entès que era com una punta de llança de Catalunya contra Espanya, i, per tant, el voldrien sempre darrera el símbol d'espanyolitat que representa el Reial Madrid, que des del temps que va rebre la superprotecció del "generalísimo" i les restants que ha anat rebent a través de la història, de bon grat o per la força dels diners (la darrera empenta els ha arribat a través de l'especulació i els tripijocs), han d'aconseguir superar el rival que els humilia o en tot cas han d'estendre la brama que només a través d'embulls ha pogut aconseguir la seva privilegiada posició. El Barça ha de vèncer el Madrid ara i quan tots dos representin estats diferents.

Garzón, el jutge que empaitava demòcrates

És ben certa l'asseveració que diu que els pobles que no recorden la seva història estan condemnats a repetir-la. L'acte que va tenir lloc el passat 20 d'abril al paraninf de la Universitat de Barcelona a major glòria del jutge Baltasar Garzón n'és una prova. La paradoxa és que d'aquesta expressió de la desmemòria se'n digui Memòria Històrica i hi participin entitats que es pretenen memorioses, com ara Memorial Democràtic, un organisme pertanyent a la conselleria d'Interior. De fet -tenint en compte les agressions jurídiques de Garzón a Catalunya-, la contradicció és tan flagrant que més que una paradoxa sembla una autoburla.

Baltasar Garzón és el jutge que l'any 1992, al llindar dels Jocs Olímpics de Barcelona, va fer detenir i empresonar una quarantena d'independentistes arreu de Catalunya que van patir interrogatoris propis del règim franquista i que van ser torturats impunement per les forces i cossos de seguretat de l'Estat espanyol. Baltasar Garzón és el jutge que -com han explicat les víctimes- quan els torturats eren portats davant seu i denunciaven el patiment a què els havien sotmès, ell mirava el sostre i es feia l'orni fins que callaven. Baltasar Garzón és el jutge que, impedit-ne la

investigació, va protegir aquelles tortures i va permetre que s'apliqués als detinguts la mateixa tècnica que les dictadures apliquen a les persones ideològicament desafectes.

Ara, divuit anys després d'aquells fets i sis després que el Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg condemnés Espanya per no haver investigat les esmentades tortures, les principals autoritats catalanes i tota la seva cort d'aduladors li reten homenatge lloant-lo com un tòtem dels valors de l'Estat de dret. Ja sé que l'autoestima i la dignitat no són els punts forts d'un poble inferioritzat i que, per tant, demanar a Catalunya respecte per ella mateixa pot ser quimèric, però no puc evitar sentir vergonya aliena. La indignitat i la humiliació sempre me'n produeixen. On eren, per cert, tots aquests abrandats defensors dels drets humans quan quaranta catalans van ser empresonats per la seva dissidència política? On eren Pasqual Maragall, Miquel Iceta, Joan Boada, Josep Vendrell, Joan Ferran, Dolors Camats, Jaume Bosch, Josep Maria Álvarez, Lúcia Santos, Manuela de Madre, Joan Ollé, Rosa Regàs i tants d'altres a l'hora de denunciar internacionalment aquella barbaritat? On eren la Universitat de Barcelona i el seu paraninf, i la UGT i CCOO, a l'hora

de blasmar aquelles pràctiques?

"No ens callaran", es va dir el dia 20 a la UB. Molt emocionant. Aleshores, per què callen davant la negativa del govern espanyol a declarar nul i il·legal el consell de guerra al president Companys? Per què callen quan el govern socialista anul·la llistes electorals legítimes al País Basc per poder guanyar les eleccions mentre manté la Falange en la legalitat? Per què callen davant el totalitari tancament de mitjans de

comunicació contra els quals no hi ha la més mínima prova de delictes? Per què callen quan el Relator de les Nacions Unides **blasma** tot això i organitzacions internacionals com Amnistia Internacional, Consell d'Europa o Human Rights Watch denuncien que a l'Estat espanyol es tortura? Hi ha silencis que, de tan eloqüents, són ofensius, francament. La hipocresia no té límits. Ho veiem en el fet que molts dels abrandats antifranquistes que defensen Garzón són els mateixos que ara lloen el franquista Samaranch.

S'entén, arribats aquí, que en l'acte del passat dia 20 hi fossin presents també José Maria Mena i Carlos Jiménez Villarejo, fiscals del cas Banca Catalana i flamants guardonats amb la Creu de Sant Jordi, després d'haver intentat fins a límits vergonyosos el desprestigi nacional de Catalunya i de les seves institucions tractant com a delinqüents 25 persones innocents, entre les quals Jordi Pujol, president del país. Queda clar, per tant, que el sorollós suport català a Garzón no és més que una mascarada. Un espectacle al qual, com deia el poeta romà Ovidi, "s'hi va per veure i per ser vist".

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Un document sobre la venerable antigor de les reclamacions contra l'espoli espanyol

Tributació.- S'acorda: La publicació d'una Memòria en que s'hi posin en comparació las sumes immenses que Catalunya entrega al Estat en concepte de tributs ab las que'n reb pels serveys que aquest li presta.

Proposar un sistema tributari ab los medis prácticichs de substituhir lo sistema actual de contribucions per un altre consistent en arreglos económichs entre las Regions y l'Estat sobre la base de cantitats fixas. (de l'Assemblea de delegats de la Unió Catalanista celebrada a Reus el 1893)

[extret de *Les Bases de Manresa i el programa polític de la Unió Catalanista (1891-1899)*, de Joan Lluís Pérez Francesch, Ed. Fundació Caixa de Manresa]

Ja demanaven un finançament més just llavors i encara ho volen seguir fent alguns polítics catalans. Que no s'adonen que només s'arreglarà amb la IN-DEPEN-DÈN-CI-A!?

Catalunya: immigració i Estat

Que Catalunya és una terra d'acollida és molt més que un tòpic. Pel nostre país, des dels temps més remots hi ha passat gent de totes les procedències. Sobre la base autòctona ibera, al territori dels Països Catalans s'hi varen establir –en època antiga i medieval– grecs, cartaginesos, romans, jueus, visigots nòrdics i nord-africans arabitzats. D'aquesta barreja sedimentada durant segles en va sorgir, a banda i banda dels Pirineus, pels volts de l'Any Mil, la Nació Catalana. I des que Catalunya és Catalunya que el nostre país ha estat receptor de moviments migratoris que han estat absorbits, assimilats, de forma gairebé immediata, en ter-

mes relatius.

Durant els segles XVI i XVII es produí una important immigració de gent occitana que en algunes comarques del nord del Principat i del voltant de Barcelona fou massiva. Desenes de cognoms que considerariem catalans “de tota la vida” tenen el seu origen a la vella Occitània. Aquesta immigració fou absorbida amb molta facilitat, tot i que, com en tots els processos d'aquesta magnitud, és cert que hi varen haver certes tensions entre autòctons i nouvinguts. Però en la majoria dels casos els immigrants, després de poc temps d'haver arribat ja eren considerats catalans, i encara més els seus fills nascuts al Principat, catalans per naturalesa, per nació, però també, evidentment, per llengua. En aquells segles, el fet d'haver-se instal·lat en un país amb llengua i cultura autòctones totalment predominants en les classes populars i amb estructures d'estat, fou cabdal per assegurar l'assimilació cultural dels nouvinguts.

Durant el segle XX, sobretot en ple franquisme, la immigració que va rebre el Principat –i també el País Valencià i les Illes Balears– fou espanyola. Que la immigració fos massiva i que el règim espanyol en fomentés la instal·lació en ghettos, que la nostra nació no tenia estructures d'estat i que el país d'origen i la llengua dels immigrants fossin els mateixos que els de l'estat que oprimia la Nació Catalana, tot plegat, no en facilità gens la integració. Tanmateix, molts d'aquests immigrants i, encara més llurs descendents, s'integraren completament a la catalanitat. Molts altres no ho han fet, alguns per incapacitat i d'altres perquè simplement no els ha donat la gana. Si aquesta gent s'hagués instal·lat a França parlarien francès als seus fills, cantarien

de memòria “la Marsellesa” i sabrien perfectament qui varen ser Joana d'Arc i Robespierre.

Els darrers quinze anys hem vist com han arribat al nostre país un milió i mig de persones, aproximadament, d'arreu del món, predominant els africans, els hispanoamericans i els europeus de l'est. Només una minoria d'ells sap parlar en català. Això sí, tots saben parlar en espanyol, perquè quan marxaven del seu país sabien que anaven a un estat que es diu “Espanya”. Ningú no els informà que venien a Catalunya i que la llengua d'aquí és el català, perquè Catalunya no és un estat i és invisible al món. D'altra banda, però, no es pot negar que una munió de catalans mesells, proto-racistes i educats en l'autoodi, quan veuen una persona de pell poc o molt fosca automàticament li parlen en espanyol, contribuint d'aquesta forma a enterrar la llengua catalana.

La integració d'aquesta gent a la nostra nació, amb les eines que tenim ara mateix, és molt complicada. Al fet que no tenim un estat català –tenir-lo ens faria disposar de prou recursos econòmics i d'una legislació immigratòria que actués a favor, i no en contra com ara, dels interessos nacionals catalans– hi hem d'afegir que les diferències culturals i religioses entre bona part d'aquesta immigració i els autòctons són molt grans, molt més grans que entre catalans i occitans o espanyols. La gran desproporció que hi ha ara mateix entre els mitjans audiovisuals en llengua catalana i en llengua espanyola –derivada també del fet que no disposem d'un estat català–, favorable de molt a la llengua imposada, és un altre factor que juga en contra de la socialització i posterior integració en llengua catalana dels immigrants. Tanmateix,

tenim a favor nostre que els infants i joves immigrants i fills d'immigrants són educats en escoles i instituts en llengua catalana.

Però cal, sobretot, que tinguem clar quin model de país, en sentit cultural, volem. Que volem que siguin la llengua i la cultura catalanes les que han de bastir els fonaments de la catalanitat, sobre les quals hem de construir la nostra societat present i futura. I cal que assumim al més aviat possible que només podrem assolir aquests objectius de país si aconseguim constituir Catalunya en un estat independent. Els immigrants ja són aquí i cal inserir-los en un projecte nacional compartit amb els autòctons, partint de la base exclusiva de la llengua i la cultura catalanes. Sense racisme envers els nouvinguts, però sobretot sense autoodi envers el nostre propi ésser cultural. L'autoodi del qual ha sorgit la doctrina d'una suposada Catalunya multicultural. Cal que foragitem d'una vegada el discurs del multiculturalisme del nostre país, que no fa més que posar al dia el ghetto cultural d'una part de la immigració de fa cinquanta anys. Cal que en aquest segle XXI, amb tota la voluntat social i política, aconseguim allò que els catalans varem fer possible els segles XVI i XVII: seguir formant un sol poble diferenciat en un món cada cop més divers.

Fèlix Rabassa. Historiador

[extret de <http://somnoticia.cat/catalunya-immigracio-i-estat>]

La unió fa la força. Les grans empreses es fan no amb la força, sinó perseverant.

Jordi Borràs Alabern (Manresa, Bages, Catalunya/Països Catalans, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó i l'Alguer)

Als jutges fatxes forasters del PP/PSOE no els agrada sortir fotografiats i en lletra de motlle

Aragón (TC) considera “un calvari” haver-se convertit en una figura mediàtica

Efe. Santander. Ult. Act. 29/04/2010 15:02

El magistrat del Tribunal Constitucional Manuel Aragón ha declarat que li molesta “profundament” i que és “una pena i un calvari” aparèixer en els mitjans de comunicació pel seu paper en relació a la sentència de l'Estatut. El jurista considerava que els professionals de la justícia no haurien de “tenir cap tipus de projecció mediàtica”.

“Jo no voldria que es parlés de mi, ni tan sols bé. No diguem si se'n parla malament”, ha afirmat Aragón a l'inici de la seva intervenció en un curs sobre justícia, a Santander. Abans de començar el curs, Aragón ha rebutjat parlar de l'Estatut català davant les preguntes dels periodistes. El magistrat ha demanat disculpes i ha dit que ni pot ni ha de dir “absolutament res” sobre quan el Tribunal Constitucional podria donar a conèixer el recurs presentat pel PP contra aquesta norma

autonòmica.

No obstant això, quan a l'acte inaugural el president de Cantàbria, Miguel Ángel Revilla, li ha agraït la seva presència en el curs, sent una “persona que està ara molt de moda”, el magistrat li ha respost des del seu seient: “Ja em pesa”. Després, parlant sobre la tutela judicial i l'emparedament, Manuel Aragón ha assegurat que la seva situació actual és “una pena i un calvari” i que lamenta “moltíssim” que el considerin una figura mediàtica.

Manuel Aragón ha qualificat de “sorprenent” que alguns mitjans de comunicació diguin que la seva posició en el Tribunal Constitucional està influ-

enciada pels estudis que va fer sobre el president de la Segona República Manuel Azaña.

Reproduït de www.avui.cat

Enquesta

Viuriem millor independents d'Espanya?

Catalina Bover i el seu fill Carles Vilafranca. S'unió fa la força. Ens hem d'unir als valencians i catalans. Independència. Les nacions amb identitat pròpia i estructura social adequada no tenen crisi. 627 572 369

Tomeu Barceló i Catalinaina Rubert Manacor. Ho se cert, no tenc cap dubte, diu na Catalinaina. Els espanyols volen matar-nos la llengua. 606 975 934

Complot espanyol contra el Barça. El Lobby explica perquè el Barça tampoc no guanyarà la Lliga

Enguany el Barça no guanyarà capítol i no perquè no hagi fet mèrits sobrants sinó perquè és una qüestió d'estat, d'estat espanyol, és clar. Tot això que està passant no és casual. Va començar amb l'arbitratge del Barça - Sevilla que ens va fotre fora de la Copa. Després ha vingut la resta: el dia de l'Atl. de Madrid, l'Espanyol i ara cal denunciar per avançat el robatori arbitral que ens espera els últims quatre partits que falten per acabar la lliga. Després del dia de Milà amb l'àrbitre portuguès i avui amb l'àrbitre belga, com a independentistes no ens hem d'autoenganyar, ans al contrari, hem de saber en tot moment a qui ens enfrontam i anar sempre un parell d'hores avançats respecte als nostres enemics espanyols.

Diguem-ho clar: Espanya ens fa la guerra des de fa 300 anys i evidentment no pot tolerar un Barça desacomplexat i triomfant que aixequi la moral i l'autoestima dels catalans. El colonialisme espanyol no pot suportar una altra final Barça - Bilbao on tot l'estadi siula els Borbons; no pot consentir un Bernabeu ple d'estelades en una final de Champions i, per descomptat, no pot admetre que un equip de colònies guanyi la Lliga a un Madrid imperialista,

prepotent i arrogant que es comporta com un nou ric i dilapida centenars de milions d'euros en un nou projecte faraònic.

Pep Guardiola i Joan Laporta, com a símbols d'aquest Barça desacomplexat i triomfant, s'equivoquen de totes totes quan eviten denunciar amb pèls i senyals aquest complot arbitral contra el Barça. Igualment, la premsa esportiva de Barcelona també s'equivoca quan fa un plantejament estrictament "esportiu" de la persecució arbitral contra el Barça i no entre en el rerefons polític i colonial de l'assumpte.

I de la classe política catalana, què podem dir? Idò, el mateix. Com sempre, agafa el rave per les fulles, no per l'arrel i evita anar al fons de la qüestió. La qüestió a hores d'ara és molt simple. Fa pocs dies, Jordi Pujol en persona, va haver de reconèixer fins i tot en relació a l'Estatut que els jutges del TC i del TS no es mereixien ni confiança ni respecte ja que estan a les ordres del PP/PSOE, que per això els va nomenar. Després d'això, quin culer pot confiar encara en els àrbitres espanyols o en els àrbitres estrangers a sou del colonialisme espanyol?

Lobbyperlaindependència

La independència per la butxaca

Després que diumenge se celebrés la tercera onada de consultes sobre la independència de Catalunya, 450.000 catalans ja s'han expressat clarament a favor de la construcció d'un Estat català d'ençà que el 13 de setembre del 2009 el municipi d'Arenys de Munt va donar el tret de sortida a les consultes populars no vinculants. Entre els arguments en defensa de la sobirania de Catalunya pren protagonisme un que fins fa pocs anys no era tingut en compte: l'econòmic. Voler que el país administri els seus propis recursos perquè hom està cansat de pagar molt i rebre poc a canvi, amb la consegüent disminució del seu poder adquisitiu i dels serveis que com a ciutadà podria tenir. Existeixen ja diversos estudis acadèmics que confirmen que l'economia catalana, que ara arrossega un espoli fiscal del 10% del seu PIB, se'n sortiria perfectament sense Espanya. És més, les coses li anirien millor.

Desapareixeria l'espoli fiscal, es faria una política financera pròpia adaptada a les necessitats del país, es potenciarà el

desenvolupament de les empreses autòctones, es trencaria amb la dependència de la política econòmica dels governs de Madrid en l'àmbit laboral, industrial, fiscal o d'immigració, entre d'altres, i Catalunya s'estalviaria altres sangoneres

a favor de l'Estat espanyol, com l'aportació del superàvit de l'aeroport del Prat a la caixa única d'AENA. La llista d'avantatges és clara, però també hi ha temors. En contra de la independència basada en arguments econòmics hi ha qui adverteix que el mercat espanyol faria boicot als productes catalans. Pot ser, però ja ho han

fet amb el cava, per exemple, i no s'ha pas enfonsat aquest mercat perquè les vendes a l'exterior compensen els atacs. D'altra banda, un Estat català no trencaria les relacions comercials amb la veïna Espanya, hi mantindria els mateixos tractes que amb qualsevol altre estat europeu. Diumenge passat van votar a les consultes celebrades en 211 municipis persones no necessàriament convençudes des del punt de vista nacional, però sí convençudes que avui, pertànyer a Espanya és un mal negoci per a les seves butxaques. L'independentisme creix, i té més votants que l'única força que actualment es defineix com a tal amb representació parlamentària, ERC. Això vol dir que hi ha camp per córrer.

Nota de la redacció: El Principat pateix un espoli fiscal del 10%. A les Illes Balears, l'espoli és del 27%. Però als illencs, sembla que això no els fa ni fred ni calor.

Reproduït de www.tribuna.cat
Barcelona - Dimarts, 27 d'abril

Els governs català i aragonès pacten la reciprocitat entre Aragó TV i TVC

L'acord assegura la recuperació de l'emissió de TV3 i els altres canals de la Corporació Catalana de Mitjans a la Franja de Ponent

La Generalitat de Catalunya i el govern de l'Aragó han arribat a un acord que permetrà la reciprocitat en les emissions d'Aragó TV i Televisió de Catalunya. Els dos governs i les respectives corporacions audiovisuals s'han reunit i han pactat ampliar la cobertura del senyal de televisió de manera que, en els propers mesos, Aragó TV es veurà per primera vegada al Principat i TVC es tornarà a veure a l'Aragó a través del senyal de TDT. El president de la Corporació Aragonesa de Ràdio i Televisió (CARTV), Ramón Tejedor, ha explicat que els canals catalans es podran veure exactament a les mateixes zones i municipis del territori aragonès que ja disposaven d'aquest servei abans de l'apa-

gada analògica i també ha dit que aquesta notícia és especialment important per la zona oriental d'Aragó perquè allà s'hi parla català. Les negociacions que han derivat en aquest pacte, que s'ha de firmar abans de finals de mes, han establert que cada administració es farà càrrec de les inversions necessàries i de mantenir els equips al seu territori. Cal matisar, però, que la recepció de d'Aragó TV de moment només arribarà de nord a sud en una banda d'entre 60 i 70 quilòmetres a l'est del límit territorial, de

manera que "fins i tot es podrà veure a Lleida capital però per una qüestió de potència no arribarà a tota la Costa Daurada tot i que ens agradaria arribar-hi i hi ha possibilitats que s'hi vegi", ha explicat Tejedor, el qual també ha calculat que l'audiència potencial de la cadena aragonesa en territori català és de 200.000 persones.

Reescriure la història

Segons les filtracions relatives al debat del Tribunal Constitucional tots els magistrats concordaven a voler deixar clar que l'autonomia catalana naixia de la constitució espanyola. Curiós. Perquè, com expliquen aleshores que el president Tarradellas fos reconegut com a tal un any i dos mesos abans, he dit abans, de l'aprovació de la constitució?

Segons les filtracions relatives al debat del Tribunal Constitucional tots els magistrats concordaven a voler deixar clar que l'autonomia catalana naixia de la constitució espanyola. Curiós. Perquè, com expliquen aleshores que el president Tarradellas fos reconegut com a tal un any i dos mesos abans, he dit abans, de l'aprovació de la constitució? Segons que ens expliquen, la ponència tombada deixava clar que l'origen de l'autonomia catalana és la constitució espanyola del 1978. Que és una manera de dir que Catalunya no té drets perquè és allò que és, sinó tan sols perquè el règim vol. La discussió és de fons, certament. Però ridícula. Repassem. Josep Tarradellas i Joan va ser proclamat president de la Generalitat, el 125è en la línia històrica de successió, el 1954. El Principat vivia sota el franquisme, però ningú no li va discutir mai la legitimitat, que arrencava de la república proclamada el 14 d'abril del 1931, de l'assassinat del president Companys i de la successió del president Irla. Tar-

radellas va mantenir la institució tossudament i honorablement durant els pitjors anys imaginables, gairebé sol a l'exili, i el 17 d'octubre de 1977 va ser reconegut pel govern espanyol president de la Generalitat. O siga que va reconèixer allò que ja era. I ho va reconèixer exactament per això: perquè ho era. Quin sentit podia tenir, sinó? Trenta anys després el tribunal constitucional pretén reescriure la història. Perquè, si no n'hi hagués prou amb això que acab de dir, cal afegir-hi que la constitució espanyola va ser aprovada el desembre del 1978. És a dir, que la Generalitat concreta que tenim ara, la dels presidents Tarradellas, Pujol, Maragall i Montilla, també és anterior a la constitució espanyola, de la qual els magistrats del Tribunal Constitucional pretenen que la Generalitat emana. Semblaria un acudit, si no fos que amaga una voluntat involucionista terrible i que demostra, de bell nou, que els jutges espanyols tenen una concepció molt peculiar d'allò que és un fet.

Enllaç notícia sencera: <http://www.vilaweb.cat/editorial/3718094/rescriure-historia.html>

Contra el TC, autodeterminació

El proppassat diumenge 25 d'abril es va dur a terme la tercera jornada de la consulta per la independència (la quarta, si comptem la primera consulta, la d'Arenys de Munt), arribant a resultats extraordinaris a ciutats com

Girona i destacables a Reus (una ciutat que ja supera els 10.000hab.). Amb els resultats d'aquesta tercera jornada, ja són mig milió de catalans i catalanes els que s'han apropat a les urnes per votar sobre el futur del seu país. I això quan encara queden per davant reptes tan ambiciosos com Sabadell el proper 30 de maig, Cornellà o Sant Boi el 20 de juny, o com Barcelona l'11 d'abril.

En un moment en que l'autonomisme intenta buscar escapatòries a l'evident voluntat del Tribunal Constitucional espanyol de trinxar l'Estatut, aquestes consultes són sens dubte una resposta d'aquelles que marquen camí. Podria semblar sorprenent que aquest TC inoperant, caducat i polititzat fins a la medulla, no ha estat capaç encara, de portar a terme una resolució sobre un Estatut que porta raptat fa més de quatre anys a Madrid. Un rapte que demostra, un cop més, la immaduresa i la baixa qualitat de la democràcia espanyola, el pes específic que segueix tenint una certa imatge colonial de Catalunya des d'Espanya, i la feblesa del sistema jurídic espanyol.

Davant aquesta immadura democràtica, el poble català està donant una lliçó de cultura política, no només al país veí, sinó a tot Europa, i potser a tot el món. Enlloc més un poble ha sigut capaç d'organitzar una consulta nacional sense recórrer a les institucions públiques, amb un pressupost autogestionat i amb la hostilitat general dels mitjans de comunicació. On l'Estat espanyol posa magistrats, Catalunya hi posa vots. Si hi ha un fet diferencial, a dia d'avui és aquest.

Novetats a SobiraniaiProgres.cat

Denuncien l'agressió de sis persones després de la manifestació del 25 d'abril a València

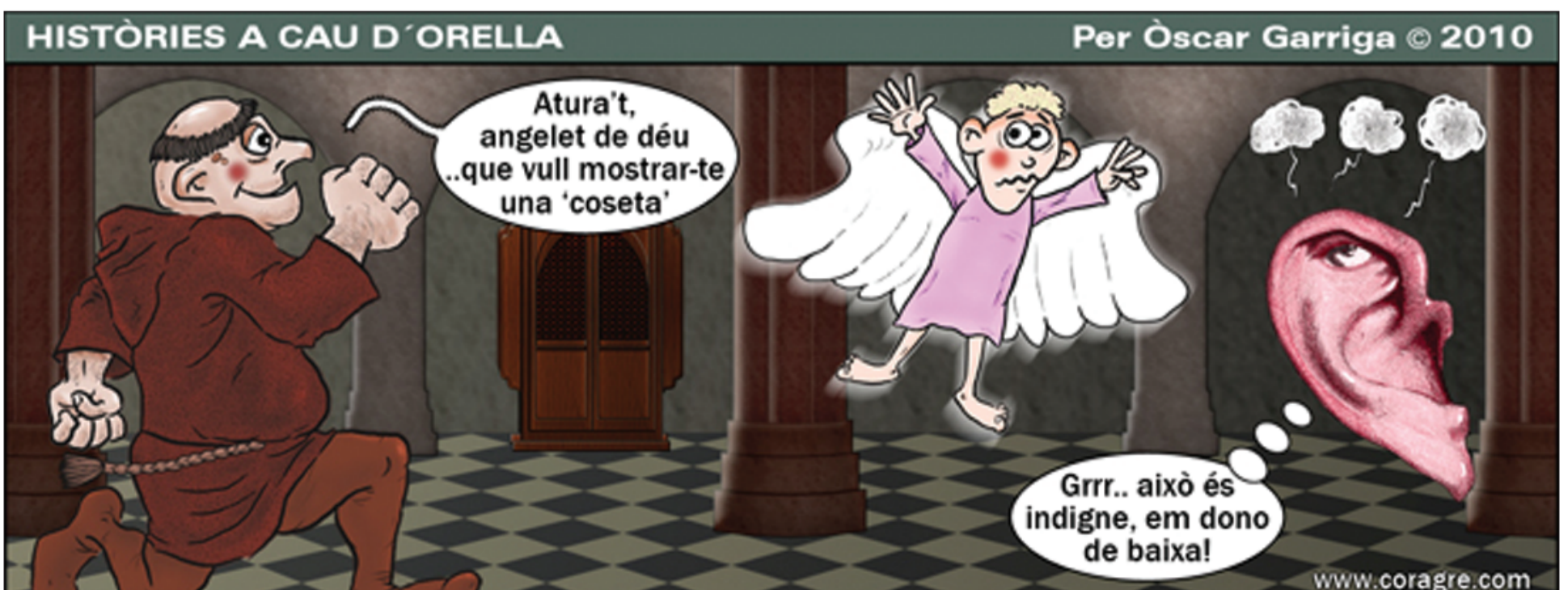
Ho ha denunciat ERPV en una nota de premsa · Continuen les agressions impunes al País Valencià

Un matrimoni i quatre joves van ser agredits mentre es dirigien al concert que es va celebrar al campus de Tarongers, un cop es va haver acabat la manifestació del 25 d'abril a València. Les víctimes, que ja han denunciat el cas, han explicat que tres persones les van abordar a la zona del Mestalla i van intentar robar-los les banderes que portaven i seguidament van començar les agressions. Al cap de poca estona algunes persones van arribar al lloc dels fets, van poder retenir els agressors i van acompanyar els agredits a un centre de salut. Des d'ERPV s'ha volgut transmetre el suport "i la solidaritat a les víctimes d'aquesta brutal agressió" i s'ha recordat: "Seguirem exigint, com hem fet fins ara, amb tots els recursos que tenim a l'abast, que s'acabi amb la impunitat de la que els grups violents d'extrema dreta gaudeixen al País Valencià. Cada cert temps hem de lamentar atacs com aquest, per motius ideològics, observant com no tenen la transcendència ni provoquen l'actuació de les forces de seguretat de l'Estat que cabria esperar i és exigible en una democràcia".

Malgrat això, el govern espanyol ja va dir fa setmanes que no veia preocupants les agressions al País Valencià. Sense anar més lluny el delegat espanyol a València considerarà al seu dia els incidents "normalitat democràtica".

Editorial: contra el TC, autodeterminació

Els Jocs Olímpics de Barcelona no es varen realitzar gràcies a Samaranch

De tant en tant, m'agrada recordar als possibles lectors que no faig els meus escrits en representació de ningú, i que procur que la meua visió sigui la d'una persona que viu amb els sentits oberts al món i que després de molts d'anys d'experiència vivencial m'he anat formant una idea de les coses que passen; també, segurament per mor dels ensenyaments rebuts, ja que no vaig néixer sabent-ho tot i som el que he viscut i les múltiples influències del meu entorn, unes assimilades i altres rebutjades. Per tant, com a persona normal i corrent, afirm perquè ho pens, que els Jocs Olímpics de 1992 no es varen celebrar a Barcelona, perquè Juan Antonio Samaranch volgués, sinó que ell des del lloc de feina al qual havia arribat, per les circumstàncies que siguin, va fer el que va poder perquè els Jocs Olímpics se celebrassin a Espanya, i aquell any, la ciutat espanyola que s'havia presentat era Barcelona. Si la ciutat fos estat Sevilla o Madrid, ell hauria fet el mateix, i la selecció de la ciutat depenia de milers de persones, la majoria catalanes. Convindria recordar-les

totes i repetir el funeral de cap d'estat a cada una d'elles.

Sembla que els personatges il·lustres, que volen engrandir les glòries d'Espanya, ara ens volen fer creure que una sola persona és capaç de poder fer el que ella vol en qüestions de seleccionar ciutats per als Jocs. Jo no vull creure, perquè les persones que han de votar són moltes, que actuïn de manera parcial i no avaluin les condicions de la ciutat en qüestió per atorgar-li el seu vot. Samaranch va votar a favor de la ciutat espanyola, però només va ser un vot. A Barcelona i a la resta de la nació catalana hi va haver moltes, moltíssimes persones que varen treballar perquè el vot els fos favorable, i el mèrit és de tothom. Que ara els manaires actuals hagin muntat un circ de grandesa inusual i insospitada és un fet del qual hauran de rendir comptes en el futur. Ho han volgut així i així ho han tengut. Ho han fet perquè ho podien fer, i nosaltres, els que assistim astorats a tant de fast no ens queda res més que recordar-ho i posar cada persona en el seu lloc, com a mínim al nostre arxiu de la memòria.

N'hi ha que demanen si li han dedicat un carrer, un estadi o l'han de fer fill il·lustre o predilecte d'aquesta ciutat espanyola. Segurament l'hi faran. Però també pot ser que d'aquí a no tants d'anys hi hagi una altra formada de polítics que des de la distància, puguin extreure el gra de la palla i li llevin la placa o li girin el retrat i el posin cap per avall. Mai no se sap. A vegades ens comportam com una colla de babaus. En un país, estic parlant d'un país espanyol, on s'exalta una persona perquè es dedica anys i anys a criticar el pare de la seva filla, i que arribin a anomenar-la princesa del poble, també es pot fer un funeral de cap d'estat monàrquic a Juan Antonio Samaranch. Aquests dies Barcelona ha estat una ciutat espanyola com les altres. Semblava que la sentència del TC havia determinat la desaparició de l'Estatut i havia restablert la Catalunya de "las cuatro provincias. Pot ser que no tengui raó, mai no m'he cregut que la meua fos l'única veritat, però l'he volguda deixar damunt la taula, és a dir, publicada, gràcies a *L'Estel*.

Joan Lladonet

"Els polítics i els bolquers s'han de canviar sovint... i pels mateixos motius."

Sir George Bernard Shaw
Quina capacitat de síntesi!

15.000 EQUIPAMENTS DE TOT CATALUNYA. TOT EL QUE BUSQUES, A UN SOL CLIC.

343 noves escoles i fins a 15.000 equipaments de tot Catalunya ara estan al nou portal de la Generalitat de Catalunya, des d'on podràs accedir de forma fàcil i còmoda a la informació bàsica sobre els equipaments públics i concertats. Troba tot el que busques amb un sol clic o ara, també, des del teu telèfon mòbil.

Escola Pere IV de Barcelona

Generalitat de Catalunya *som-hi*

Dictadors amb feixistes i vividors s'avenen: Hi ha una estatua de Samaranch a la Xina. El SSamaranch, el gran saig del transfranquisme, desemmaskarar a la premsa lliure

Aquesta estàtua està a una província del nord de Xina però es provable hi ha una altre al mateix Beijing. Ull doncs amb fer-se fotos trucades amb el Hu de torn....Per ells el català mes important de tots els temps, de llarg, es Samaranch... a qui rebien amb honors de cap d'estat fins l'últim dia...!!!!

Las dictaduras los crían y ellos se juntan.....?

The Olympic Theme Park in Qinghuangdao, Hebei Province attracts many tourists every year. The most famous sculpture in the park is "Mr. Samaranch and a Chinese girl." Mr. Samaranch is Honorary President for Life of the International Olympic Committee. The park is the only Olympic theme park in China.

El SSamaranch, el gran saig del transfranquisme, desemmaskarar a la premsa lliure

Per dignitat, no al minut de silenci...

Vegem la notícia a la premsa de tot el món:

<http://www.timesonline.co.uk/tol/comment/columnists/guest_contributors/article7104241.ece>

The Times: Si vol entendre la corrupció institucionalitzada, un bon lloc per a començar és el palau de Lausana des d'on Samaranch dirigeix el CIO

<http://www.lexpress.fr/actualite/sport/samaranch-les-mains-blanches_886496.html>

L'Express: Samaranch va canviar la divisa de Coubertain. Amb ell la cosa important era participar en els beneficis.

<http://www.bbc.co.uk/blogs/adrian-warner/2010/04/controversial_samaranch_made_1.html>

BBC: Samaranch va deixar créixer un càncer de corrupció i de luxe al CIO

<http://abonnes.lemonde.fr/sport/article/2010/04/21/l-ancien-president-du-cio-juan-antonio-samaranch-est-mort_1340778_3242.html%23ens_id=1320638>

Le Monde: No va amagar mai la seva admiració pel dictador Francisco Franco

<<http://www.nytimes.com/2010/04/22/sports/22samaranch.html?ref=global-home>>

The New York Times: Samaranch, un antic dirigent esportiu franquista, va tolerar un cert nivell de corrupció al Comitè Olímpic.

<<http://www.lastampa.it/multimedia/multimedia.asp?IDmsezione=11&IDalbum=25901&tipo=FOTOGALLERY>>

La Stampa: S'ha emportat a la tomba el seu fosc passat amb la camisa blava de la Falange

<<http://www.smh.com.au/sport/>

games-chief-who-divided-and-ruled-dies-of-heart-failure-20100421-t0pu.html?autostart=1>

Sidney Morning Herald: Amb Samaranch el Comitè Olímpic va esdevenir sinònim de nepotisme, clientelisme, escàndols, secrets i elitisme.

<<http://kurier.at/sport/1995933.php>>

Kurier: L'espanyol estava al servei dels feixistes

<http://www.nzherald.co.nz/sport/news/article.cfm?c_id=4&objectid=10640036>

New Zealand Herald: Samaranch era autocràtic i intolerant

<<http://online.wsj.com/article/SB10001424052748704133804575198461651726490.html>>

Wall Street Journal: Samaranch insistia a ser tractat d'excel·lentíssim i a envoltar-se de luxe

Passa-ho!

Els catalans no ens mamem el dit, per molt que les nostres elits ho puguin pensar.

<http://www.vilaweb.cat/noticia/3718286/mort-juan-antonio-samaranch.html>

<http://www.tribuna.cat/noticies/politica/91938-samaranch-la-mort-dun-franqui>

sta-que-mai-ha-demanat-perdo

<http://www.facebook.com/group.php?gid=112990138733007>

"No había lo suficiente judíos a España como para que su persecución interesara la Falange en la medida que sí le interesaba la persecución de los catalanes, de los vascos y de otras minorías regionales". "El antisemitismo ocasional del régimen de Franco...no constituyó nunca una base doctrinal, como sí, en cambio, lo fueron el anticatalanismo, el antivascismo y el antigalleguismo" (Herbert R. Southworth, especialista en el antisemitismo español de preguerra civil).

"Los hombres encargados del funcionamiento de las cámaras de gas y de los hornos iban a la iglesia, amaban a sus hijos y eran cariñosos con los animales" "¿Qué otra cosa sería capaz de unir a nuestro pueblo (sino el odio a los judíos)?" "Aún seguían recorriendo las calles ofendidos ciudadanos alemanes, furiosos ante la "dominación judía" sobre los Bancos, la Prensa, los negocios" ("Holocausto", novela de Gerald Green, 1978).

"Lo más importante de todo es que Cataluña haya sido conquistada por la fuerza de las armas. Con este simple hecho, quizá para siempre haya desaparecido el problema del separatismo catalán" (Diario nazi, «Rostocker Anzeiger», 1939).

"Hoy escribo esta nota tras la conquista de Cataluña en la que he participado. Y aquello de "la maté porque era mía" vale por lo sucedido" (El falangista Ernesto Jiménez Caballero, «Genio de España», pàg. 226, 1939).

"Más de 50.000 hebreos hay ya establecidos entre Cataluña y Levante..." (tal invasión era una) "maniobra del judaísmo contra España", que sería vencida por "la espada invicta del Caudillo" (del anticatalán convertido en franquista, Martínez Tomás, en "Domingo", de San Sebastián, 3 abril 1938).

"Las colonias de judíos y sus compadres. Esa clase de sujetos son perfectamente despreciables" (Manuel Aznar, abuelo de José María Aznar, antisemita y alto cargo franquista).

"Espanya, per la seva naturalesa, mai no atén la paraula i el raonament. Només comprèn la sentència judicial i l'acció executiva. És a dir, que mentre no hi hagi un organisme superior que l'obligui a respectar els principis democràtics continuarà practicant mètodes propis d'un règim totalitari. Malauradament, no pot ser de cap altra manera tractant-se d'un país que inclou un article-amenaça en la seva Constitució en virtut del qual es justifica l'ús de la força militar per reprimir tot intent democràtic de secessió d'un territori. Estem parlant del país de la *cerrazón*, un país tancat en si mateix que ha fet de la unitat territorial fonamentada en la força la seva única raó de ser. Això fa que, essencialment, les similituds entre el fanatisme islamista i el fanatisme espanyolista siguin enormes. Només les formes els diferencien. El primer utilitza la violència, el segon se serveix de l'Estat de dret per imposar lleis antidemocràtiques, però tots dos exigeixen sotmetiment religiós a un mateix déu. Els uns en diuen Al·là, els altres Espanya" (Víctor Alexandre).

"El fet que la llibertat no sigui possible a Espanya, no és un argument contra la llibertat: és un argument contra Espanya"

"Spain, by its' very nature, understand neither words nor reason. [Spain] only understands judicial sentences and executive actions. That is to say, while there is no overseeing entity that will force it to respect democratic principles, [Spain] will continue to practice its' own methods of a totalitarian regime. Unfortunately, it has no other option when you consider a country whose constitution includes a threatening article justifying the use of military force to quell any territorial intent to secede in a democratic manner. We are speaking of a country that has closed in on itself and has made territorial unity its' fundamental reason for being. This makes it so that the essential similarities between

Islamic fanaticism and Spanish nationalist fanaticism are enormous The only difference is the form they take. The first utilizes violence, and the second utilizes its' right to impose antidemocratic laws, but both impose subordination to their one god. The first call their god Allah, the second call their god Spain." (Victor Alexandre)

"The fact that liberty is not possible in Spain, is not an argument against liberty, it is an argument against Spain".

Lluitar tenaçment per "causes perdudes" com drets civils o històrics o lingüístics o per la cultura digna, etc. no és cap sentimentalisme ni nostàlgia, ni tan sols nacionalisme. És una manera de resistir a la deshumanització i a la manipulació massives. És dignitat, és lluita per la veritat i és resistir-se a ser una peça en la maquinària dels poderosos que ens volen convertir en *zombies* al servei d'ells. És una de les poques maneres de continuar essent persones humanes amb una memòria i una dignitat. Qui perd el sentit de la realitat amagada darrere tones de propaganda s'ha convertit en un robot i en un esclau al servei de la psicopatia institucionalitzada.

"Les modes passen. L'estil és etern" (Yves St. Laurent, *1936, dissenyador francès).

"Tot allò que no és etern està eternament passat de moda" (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

"La modernitat perpètua és la mesura de mèrits en qualsevol obra d'art" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, pensador i polític nord-americà).

L'art és llarga; la vida, breu" ("Aforismes", I:1; d'Hipòcrates de Kos, ca. 460-ca. 370 a. C., metge grec, conegut com pare de medicina científica moderna).

Esforç i excel·lència: objectius pedagògics

Uns dies abans del Nadal passat vaig anar a l'Estadi (per excel·lència), també conegut com a Camp Nou (o Nou Camp?), o, senzillament, Camp del Barça, a veure-hi el partit amistós –dit també “de costellada”– que enfrontava les seleccions nacionals de futbol de Catalunya i l'Argentina. A banda de fruit d'un magnífic partit (4-2 al final, a favor de Catalunya), em va cridar l'atenció el lema del club amfitrió de l'encontre: “Tot guanyat; tot per guanyar”. Certament, després de les sis copes del 2008-2009, l'equip blaugrana ja no pot superar el seu propi rècord. Perquè cap equip no pot guanyar més que Copa, Lliga, Champions, supercopa d'Espanya, supercopa d'Europa i Mundial de Clubs. Després de l'epopeia esportiva de l'any passat, el repte per al Barça serà, any rere any, igualar aquella fita.

En altres àmbits, certament no es pot superar acadèmicament el grau de doctor, o els hotels millors compten amb cinc estrelles màxim, o, encara, ningú pot aspirar, a Europa, a jugar més amunt de la Champions League. Ara bé, ni tots els que han fet el doctorat són igual de competents científicament, ni tots els hotels de cinc estrelles són igual de bons, ni tots els equips que juguen a la Champions tenen la mateixa qualitat esportiva. Sempre, per tant, es pot aspirar a superar-se, a comptar amb un punt més d'excel·lència.

Avui dia, dins l'àmbit pedagògic, hi ha un debat obert, de dimensions no tan considerables com caldria (encara), sobre la cultura de l'esforç i el seu paper en el procés educatiu. Per un efecte pendolar que ja se'n hauria d'haver passat, vàrem sortir de la dictadura vacunats contra tot allò que sona a tradició pedagògica. De sobte, els resultats finals ja no importaven: només comptava el camí. Els coneixements concrets passaven a un segon pla, davant la capacitat de l'alumne d'investigar per si mateix. I la memòria cedia, gentilment, la seua posició privilegiada a la imaginació, la creativitat i tot un seguit de virtuts que també són necessàries per desenvolupar qualitat activitat humana.

Durant algunes dècades els instruments bàsics per a l'adquisició de coneixements (i, també, per a l'adquisició de destreses a l'hora de formar-se, ni que sigui de forma autodidacta) han anat deixant el seu lloc a tota una sèrie de matèries més “pràctiques” (o pragmàtiques), més basades en l'experiència dels infants, més “creatives”... Posar-se fort defensant una base sòlida en gramàtica o en matemàtiques ha estat, durant bas-

tant de temps, una pura posició d'antiquats poc propensos a abraçar la pedagogia moderna.

Una de les conseqüències d'aquest sistema –però no només del sistema; cal comptar-hi també l'entorn socioeconòmic i cultural, l'estructura sociofamiliar, i unes quantes variables més – ha estat la relaxació pel que fa a la cultura de l'esforç. Un parell de generacions endarrere, esforçar-se formava part de la pròpia ètica, del propi sentit de la vida. No podies encarar els estudis o la feina si no estaves disposat a dedicar-hi un esforç. I no fer-ho suposava cosa de persones mal adaptades a la societat, i, si hom no hi estava disposat, com a mínim feia un esforç per dissimular-ho. Així mateix, formava part de la pròpia cultura el fet d'aspirar a fer les coses cada dia una mica millor, o, fins i tot, sempre que això fos possible, millor que els altres. Ara creim que tota competència és insana, però la competència entre persones es troba a la base dels millors assoliments amb què compta la Humanitat.

Actualment, s'està plantejant, d'una manera extensa, potser per primera vegada dins el segle XXI, la necessitat de recuperar la cultura de l'esforç. Durant la campanya electoral americana, Barack Obama va dir als afroamericans: “partiu d'una situació socioeconòmica dura, estau en pitjors condicions que la resta d'americans, heu patit moltes injustícies històriques, heu estat víctimes del racisme, però això no dóna dret als vostres infants a fer salera o a suspendre”. Cada persona treu rèdit dels seus estudis o de la seua feina, generalment, en relació a l'esforç que hi dedica. És molt més important ser capaç d'esforçar-se i aspirar a l'excel·lència que no comptar amb aptituds naturals per a determinats estudis o per a determinades feines. Qui no s'hi esforça, mai no excel·leix. Qui s'hi esforça, encara que les seues aptituds no siguin extraordinàries, pot arribar a obtenir bons resultats.

És per això que entenc que la pedagogia necessària per a la societat en què vivim (lluny, molt lluny de la pedagogia políticament correcta que impera, i lluny també de la pedagogia per a indígenes que de vegades se'n aplica, sense demanar-nos gall ni gallina) hauria de prioritzar la cultura de l'esforç i el desig d'excel·lència. Sense cultura i desig no anam enlloc. Sense esforç i excel·lència, tampoc. Un jove que s'està formant ha de saber que ho té tot per guanyar. I que, per tant, si no s'hi escarrassa també ho pot perdre tot.

Bernat Joan i Mari

El Govern insisteix en augmentar el període computat per calcular les pensions

L'amença contra les pensions continua. Després de les manifestacions sindicals, lluny de “suavitzar” les seves propostes de reforma del sistema de pensions, el Govern torna a la càrrega. El Secretari d'Estat per a la Seguretat Social, Octavio Granado, deixa clar que el govern no retira la seva proposta de retardar l'edat de jubilació. I manté tota la seva proposta contra les pensions, rebutjada, punt per punt, per la majoria dels treballadors i socialistes.

En particular, en Granado (que a més és responsable de Economia de l'Executiva socialista) veu necessari posar a discussió l'ampliació del període de temps computat per calcular les pensions, actualment els 15 anys cotitzats. Curant-se en salut, “rebutja” ampliar-lo a tota la vida laboral “com en altres països d'Europa” i no se pronuncia sobre quants d'anys més s'haurien de tenir en compte, deixant l'assumpte “obert a la negociació amb el marc del Pacte de Toledo”.

En realitat, el juny de 2008 Octavio Granado pactà amb el senyor Burgos, portaveu del PP en la comissió del Pacte de Toledo, reforçar la relació entre allò cotitzat individualment i la pensió rebuda, criteri introduït pel Pacte de Toledo i que qüestiona tot el sistema de jubilació per repartiment.

Arguments de mal pagador. És que se pretén d'aquesta manera estalviar diners a les arques de la Seguretat Social? En Granado rebutja indignat aquest argument. “De ser així, explica, les darreres reformes que ampliaren de 2 a 15 anys actuals el període de càlcul hagués suposat un estalvi del 7% del PIB (uns 70.000 milions d'euros) i no ha estat així”. Però allò cert és que els jubilats als qui s'ha aplicat el nou còmput han vist reduïdes les seves pensions en un 15% de mitjana. Un 1% menys de pensió per cada any que augmenta el còmput. I el Govern, en el pla d'estabilitat presentat a Brussel·les, argumenta que amb aquesta reforma se pot rebaixar fins un 4% del PIB en despesa pública. Com si les pensions fossin seves, enlloc de ser salari diferit que pertany als treballadors.

Allò que, segons Granado. Preocupa al Govern és “millorar la situació d'aquells treballadors que poden perdre la seva feina en els darrers anys de la seva vida laboral, veient disminuir les seves pensions”. Aquests treballadors representen el 2-3% dels futurs pensionistes. Granado diu que “és molt fàcil amb un petit esforç per part de tots reposar els drets d'aquells que se vegin més perjudicats”. Ànima caritativa!

Altres vegades el Govern utilitza la situació real d'una minoria de la població com a pretext per a justificar els atacs als drets de la immensa majoria. Argument de mal pagador. Un govern socialista realment preocupat per aquests treballadors prendria mesures per prohibir aquests acomiadaments i cas resolt. I en darrer cas, que puguin elegir altres 15 anys, cosa que el Govern rebutja perquè costaria massa car.

La realitat és una altra. Els “mercats” no tenen pels a la llengua com el Govern i parlen clar. Cal reduir les pensions per “estalviar” en despesa social i alleugerir les empreses a fi que puguin seguir alimentat la bombolla especulativa. A més de donar negoci als fons de pensions dels bancs.

I en Corbatxo recomana els plans privats

El ministre de treball, Celestino Corbatxo, ha vingut a complementar les declaracions del seu Secretari de Seguretat Social, Granado, “animant” als treballadors a tenir un pla privat de jubilació, no perquè el sistema públic no pugui garantir el poder cobrar, sinó per compensar la pèrdua d'ingressos que se produeix al jubilar-se”.

En una entrevista a TeleMadrid assegurarà que les pensions del sistema públic estan garantides fins el 2025 “sense fer cap modificació”. No obstant això, va afegir, a partir d'aquesta data hi haurà 4 milions de pensionistes més, per això cal fer reformes ara. “No se pot començar a cotitzar més tard, jubilar-se abans, que hi hagi més pensionistes i se segueixi cobrant la mateix, sentència”.

¡Com si el 40% dels menors de 35 anys que no tenen feina haguessin elegit de manera voluntària “incorporar-se més tard al món laboral”!

En Corbatxo menteix també en lo altre. Segons les dades de la pròpia Seguretat Social, sols el 42% dels jubilats te menys de 65 anys (63 anys de mitjana), malgrat l'onada de prejubilacions dels darrers 20 anys. El 52% te 65 anys, o més. La pensió mitjana de jubilació se situa el gener de 2010 en 877 euros. I la pensió mitjana del sistema, tenint en compte les diferents modalitats, en 744 euros al mes. I això que bona part són pensions calculades a partir de salaris qualificats conquistats a partir de la mort d'en Franco. Com serien les pensions dels mileuristes d'avui? És això lo que amenaça la sostenibilitat del sistema de pensions?

En realitat allò que el Govern fa, amb el recolzament del portaveu parlamentari del PSOE José Antonio Alonso, és repetir amb frases “filantròpiques” allò mateix que diuen de manera descarada els fons de pensions privades en mans dels bancs: que les pensions públiques se redueixin a un mínim “bàsic” a fi que els treballadors se vegin obligats a destinar una part dels seus ingressos als fons privats. Uns fons privats que empren aquest capital en especular amb el deute públic dels països europeus, arruïnant de pas a milions dels seus “cotitzants” com han fet a Nord Amèrica. El paradís de les pensions privades.

El problema que tenen els bancs és doble. A l'Estat espanyol hi ha menys inversió en fons de pensió que en altres països (el 7'5% del PIB, mentre que a Islàndia és el 134% i als Estats Units el 74%). Però a més, el Patrimoni dels Fons està baixant (un 9'4% de 2007 a 2008). El Govern corre a ajudar-los, per una banda, fent por als treballadors sobre el futur de les seves pensions, i per altre banda, elevat els incentius fiscals per fomentar la contractació de “plans complementaris”. Va a revisar a l'alça el límit màxim que se pot desgravar de l'IRPF, sobretot pels majors de 65 anys que continuïn fent feina (que facin feina tota la vida, i que a més facin feina pels bancs).

Una política autènticament socialista consisteix precisament en lo contrari, assegurar pensions decents que facin innecessaris “complements” privats. Els diputats del PSOE i de tota l'esquerra han de rebutjar les propostes del Govern.

Pere Felip i Buades

El nacionalisme lingüístic

És madrileny i defensa la immersió lingüística en català. El catedràtic de la Universitat Autònoma de Madrid Juan Carlos Moreno Cabrera ha publicat un llibre, *El nacionalisme lingüístic* (Península), amb una tesi profundament provocadora: que l'únic nacionalisme lingüístic que existeix a l'Estat és l'espanyol. I que és molt agressiu, com explica en aquesta entrevista amb *eldebat.cat*.

En què consisteix el nacionalisme lingüístic?

La idea que se sol tenir a Espanya és que el nacionalisme, lingüístic i en general, són les reivindicacions d'una sèrie de regions que s'han entestat, de forma obsessiva i exagerada, que es reconegui la seva llengua i la seva cultura. Perquè molts consideren que aquesta llengua i aquesta cultura estan ja reconegudes en la Constitució i que, per tant, tota aquesta insistència correspon a un desig de diferenciar-se que va en contra de la societat de la globalització.

Però vostè, en canvi, sosté que hi ha un nacionalisme lingüístic per part espanyola.

Al titular així el meu llibre, segur que hi ha hagut molta gent que l'ha llegit amb la intenció de reafirmar les seves idees. Per a ells, la lectura del llibre pot resultar insuportable, perquè s'hi posa de manifest una cosa que està oculta, que és el nacionalisme d'Estat. Que no es reconeix com a tal perquè es parteix de la fal·làcia que, un cop establert l'Estat, en aquest cas, l'espanyol, es produeix un superació de totes les diferències ètniques i identitàries. Al llibre demostro que això és completament fals. No només l'Estat no ha transcendit la qüestió nacional, sinó que es basa en una nació, una cultura i una llengua concreta, que segueix sent la llengua castellana.

Així doncs, quina de les dues parts dóna més mostres de nacionalisme?

És que, segons la meva definició de nacionalisme lingüístic, no existeixen ni el nacionalisme lingüístic català, ni el basc ni el gallec. Perquè? El principal tret definitori del nacionalisme lingüístic és considerar que la llengua pròpia és superior a les altres. Cosa que no té sentit amb raons estrictament lingüístiques. Aquesta idea, que procedeix de Menéndez Pidal, existeix en el nacionalisme castellanista. Però jo no la veig pas ni en l'anomenat nacionalisme català ni en el basc ni en el gallec. Jo no veig a ningú que digui que el català és superior al castellà lingüísticament.

Cosa que sí fa el nacionalisme espanyol, segons el seu llibre.

El segon tret definitori és que, com la meua llengua és superior, estic fent un favor als altres si els la imposito. Tampoc no veig això en l'anomenat nacionalisme català. Els catalans no pretenen que es parli

català a Màlaga o a Castella-la Maxa. Jo no conec cap catalanista que defensés això. En canvi, els castellanistes sí que defensen que el castellà sigui dominant a Catalunya, que en sigui la llengua principal. Tot i que això ho disfressen en parlar de "llengua de comunicació" o "llengua d'encontre". Del meu llibre es dedueix que, si apliquem aquests criteris, no existeix el nacionalisme lingüístic català, basc ni gallec. Molta gent m'ha tirat en cara que no critico la "imposició del català". Però, quina imposició? Si jo dic que a Castella es parli castellà, és això una imposició? Por tant, si els catalans diuen que el català ha de ser la llengua predominant a Catalunya, és això una imposició?

Però els nacionalistes espanyols no acostumen a dir obertament que el castellà ha de ser la llengua dominant. El que fan es argumentar els drets individuals dels parlants.

Es parla de drets individuals, però les llengües existeixen dins d'una comunitat lingüística, no es tracta d'individus aïllats. Si jo me'n vaig a Alemanya, puc tenir tot el dret del món a parlar castellà, però haig de parlar alemany. Perquè m'estic integrant en un col·lectiu amb unes relacions lingüístiques on predomina l'alemany. Parlar de drets individuals en qüestió lingüística no té sentit. I quan critiquen que el català comenci a adquirir predominància en certs àmbits, ho fan perquè això comporta la pèrdua del predomini absolut, en aquests mateixos àmbits, del castellà. Quan critiquen això, tot i que no ho diguin obertament, estan posant de manifest que el que temen els castellanistes no és que el castellà desaparegui de Catalunya, com diuen ells. A ningú amb dos dits de front se li ocorre que el castellà pugui desaparèixer de Catalunya, és una estupidesa pensar-ho. En realitat, el que expressen és el seu temor que el castellà perdi el predomini absolut a Catalunya.

En canvi, sí que hi ha estudiosos que afirmen que el català corre cert perill d'extinció

Depèn de amb quines altres llengües el comparis. Si comparem el català amb l'aragonès, doncs no està en perill d'extinció. Però el català s'ha de comparar amb altres llengües del seu nivell demogràfic. El català és una llengua europea molt important des del punt de vista demogràfic i no està en perill d'extinció. Ara bé, als Països Catalans el català no és la llengua dominant, això està clar. I hi ha molts terrenys en els quals no aconsegueix fer-se amb aquest domini. Per domini no hem d'entendre res negatiu, sinó que sigui la llengua d'ús habitual, la llengua por defecte. Cosa que seria lògica. Quan es conviu amb una llengua poderosa des del punt de vista demogràfic, econòmic i polític com és el castellà, els avenços són molt difícils. Mai no es pot dir que el català estigui fora de perill, precisament perquè conviu amb el castellà.

Per aquest mateix motiu, són apropiades les mesures de foment de la llengua com ara la immersió lingüística?

L'única immersió lingüística que conec és la del castellà. A Catalunya no hi ha immersió lingüística. Si a Catalunya es fa servir el català a l'escola, això em sembla normal. Diríem que ensenyar en castellà a Madrid és immersió lingüística? Jo no ho diria pas. Per immersió entenem quan una llengua oficial no és la llengua de la població i s'obliga a fer servir aquesta llengua a l'escola, cosa que passa a molts països del món. A Nigèria, la llengua de l'escola és l'anglès, i qualsevol nen que es vulgui escolaritzar ha d'aprendre anglès. Que no el parla ni ell ni ningú de la seva família. Perquè l'anglès, i aquesta és la qüestió, no és una llengua de Nigèria, és una llengua imposada per les potències colonials. Però el català no és una llengua imposada per les potències colonials, és la llengua pròpia de Catalunya.

Vostè, al seu llibre, diferencia entre bilingüisme additiu i substitutiu. Quin és el cas a Catalunya?

El bilingüisme que es diu promoure des del centre és teòricament additiu. És a dir, que jo afegeixo la meua llengua a l'autòctona i totes dues hi conviuen. Però en el 90% dels casos, en realitat, és un bilingüisme substitutiu, en què és pretén que la llengua nova acabi substituint l'autòctona. Si a un nen català se l'educa en castellà, que hi ha molts més llibres, més programes de TV, més oportunitats, el que es propicia és que el nen digui: "Ah, jo parlo en català amb la meua família, però a mi el que m'interessa és el castellà, perquè em dóna més possibilitats. Precisament per això, el castellà no s'hauria d'ensenyar a les escoles de Catalunya. Ja sé que és dur dir-ho, que molta gent em criticarà per això, però és així. En aquests moments hi ha una situació de desequilibri molt forta en favor del castellà. Com ho corregim, això? Recolzant per igual totes dues llengües? Llavors es mantindrà el desequilibri. L'única solució és recolzar la llengua autòctona, la llengua pròpia, molt més que l'altre. Cau pel seu propi pes.

Però bona part de l'opinió pública espanyola té la percepció contrària, que el castellà és una llengua de segona a Catalunya i que està perseguit.

És que hauria de ser de segona, és clar que sí. Per les raons que ja he donat. Exactament igual que el català és una llengua de segona a Castella. A Madrid, si és que existeix, el català és una llengua de segona o de tercera. I això, a tothom li sembla molt bé. Que el castellà sigui una llengua de segona a Catalunya, a mi no em semblaria malament. Però el cas és que no ho és, que segueix sent dominant en molts àmbits. La idea que el castellà s'ha perseguit a Catalunya és una manipulació ideològica. Qui ha anat a Catalunya sap

que això no és així, però el qui no hi ha anat s'ho acaba creient.

Els mateixos arguments sobra aquesta 'persecució' del castellà no s'apliquen, per exemple, en el cas de Puerto Rico.

Què ocorre quan se xoca amb una nacionalisme lingüístic més poderós que el propi, com és el cas de l'anglès? Que, llavors, l'ideòleg del nacionalisme lingüístic de la llengua menys poderosa passa a utilitzar els mateixos arguments d'autoconsciència lingüística que fan servir els qui defensen les llengües perifèriques. Però, en aquest cas, ja no els semblen arguments nacionalistes. Quan jo defenso el castellà a Puerto Rico, amenaçat per l'anglès, no sóc nacionalista; quan fan això mateix els catalans, llavors sí que es considera nacionalista.

També se solen invocar raons de mercat o 'darwinistes', com diu vostè, per justificar el predomini d'una determinada llengua.

El nou discurs del nacionalisme es basa en criteris economicistes. Es diu que hi ha llengües que tenen un gran mercat i d'altres que el tenen petit. Això significa emprar criteris de la globalització capitalista, de veure-ho tot com a mercats, productes i clients. Així és com funciona l'economia, però el que no es pot fer és utilitzar aquests criteris economicistes en la cultura. Es com si al Museu del Prado un quadre hagués estat visitat per 5.000 persones i un altre, només per 50. I diguéssim: "Destruïm o baixem-lo al soterrani aquest quadro, que el visita molt poca gent". La cultura no és economia, és una altra cosa.

Per què els escriptors en català venen tant pocs llibres a la resta de l'Estat?

Espanya no ha assumit el seu caràcter plurinacional. Si s'hagués fet una política plurilingüística de debò, als nens se'ls hauria ensenyat al menys a llegir i entendre les diverses llengües de l'Estat. Així, un adult escolaritzat seria capaç de llegir Josep Pla sense traduir. I un autor català podria vendre en la seva llengua a tot l'Estat. Així, els autors catalans no es plantejarien escriure en castellà. Ara, si un autor català, amb tot lògica, vol ser llegit el màxim possible, acaba escrivint en castellà. D'aquesta manera, la presència del català va desapareixent, i només es llegeix a Catalunya. I poca gent, a més.

Com ha estat rebut el seu llibre a la resta de l'Estat?

Pràcticament totes les ressenyes i entrevistes que he tingut han estat de Catalunya, Galícia o el País Basc. A la resta de l'Estat, el llibre gairebé no ha tingut cap incidència. A la gent li agrada llegir opinions que reforcin les seves pròpies, no pas opinions totalment contràries.

Carles Bellsolà

Hereu: un batle sense civisme

Amb aquest títol hom podria preguntar-se si he enxampat a l'alcalde de la capital de Catalunya defecant en alguna cantonada de la ciutat o miccionant en algun portal? És així? Anem a pams. De moment, mentalment, gairebé tothom ha associat el mot civisme amb el capteniment propi dels brètols. Com i per què s'han convertit en antònims civisme i bretolada? La confusió és filla de la ignorància o del botiflerisme?

La meua formació psicoestètica, m'indica que en l'estat nazi en que vivim, res es produeix per atzar. Així, no és estrany que se segueixin les consignes d'Hitler, quan deia: "La libertad total de instrucció es el privilegio de la clase elegida y de los que ella admite en su seno. Todo el aparato de la ciencia debe permanecer bajo un control permanente... Consecuentes con nosotros mismos, concederemos a la gran multitud de la clase inferior el beneficio del analfabetismo". És obvi que fan tot el possible per a convertir-nos en uns ignorants bo i seguint les consignes hitlerianes, altrament, si l'objectiu no és idiotitzar-nos, per què se'ns vol trabucar el cap fent-nos creure que civisme és el contrari de bretolada? No els preocupa fer el ridícul quan a les andanes dels transports públics anuncien pels altaveus: "Civisme al metro!"; Llavors, sens vergonya aliena al veure que estem comandats per uns dirigents que ostenten els càrrecs, no pas perquè se'ls hagin guanyat a pols en demostrar la seva intel·ligència, capacitat oratòria o sentit de la direcció humana, sinó perquè han donat proves d'ésser els més esclaus i desnaturalitzats!

No saben que "civisme" significa PATRIOTISME?. Així, doncs, quina mena de catalans són que encara no han descobert el ver significat del mot cívica? Volen alterar el contingut d'aquesta paraula a l'igual que han fet amb "seny" per tal de reduir i condicionar el nostre fer? O no és cert que quan se'ns vol paralyzats davant qualsevol ignomínia se'ns reclama "seny"? La capacitat de raciocini no és l'arma que ens hauria de menar de forma intel·ligent cap a l'acció? Per ventura tolerar la injustícia és assenyat? Fou "seny" mirar cap a un altre costat mentre assassinaven sis milions de jueus? És veu clar que trabucant el significat de certs mots, alteren el nostre capteniment individual i col·lectiu?. Amés, com diu Carles M. Espinalt en l'encapçalament de la seva "Obra Escrita": "Sense una coherent interpretació de sí mateix i del poble on hom s'arrela ningú pot tenir la personalitat desitjada".

Amb tot, despersonalitzats, desorientats i acomplexats no és més fàcil que manllevem el civisme espanyol i, per tant, també la seva la pàtria? Estan o no al servei del colonialisme d'Espanya? És per això que el nostre consistori ja ha començat a can-

viar els nostres símbols més preuats i representatius? O ningú s'ha adonat que la banda de botiflers que habiten l'Ajuntament de Barcelona s'ha permès el luxe, actuant d'esquena al poble, de substituir la corona catalana de l'escut de la ciutat de Barcelona per la corona borbònica? Molt disseny i poc rigor! Els preocupa més la forma que el fons. Es pot arribar més avall? Es pot ser més "llepaculs"? Es comprèn per què els fa tanta nosa el mot civisme i les causes psicològiques per les quals el desvirtuen? Breu: Odiem els patriotes! Llavors, s'esdevé allò que Carles M Espinalt ens descrivia, fa trenta anys, en el seu assaig "Propaganda totalitaria" quan diu: "Van comprendre —els nazis— clar i amb tot el verí que quan un home, normal i corrent, trenca un tabú que prèviament poden haver establert els rituals polítics d'una societat, encara que tothom es vulgui alliberar del tabú perquè ja estigui tip i avorrit de suportar-lo, en lloc de sentir-se solidaris de la persona igual a ells que té l'empena de desfer-se'n o dóna la cara per fer-ho, es manifesten inconscientment satisfets que el castiguen per haver ultratjat el tabú que ells mateixos voldrien suprimir, per bé que no ho diguin ni facin res per intentar-ho. Això, aparentment, sembla una contradicció, car, en una primera anàlisi, diríeu que s'haurien de sentir agermanats amb aquell que fa allò que ells voldrien portar a terme si gosessin; però, precisament perquè no s'atreveixen i no volen que sigui dit, prefereixen acusar l'igual que ells, encarant amb valentia contra el tabú, dient-li "calent i temerari", abans de declarar llur covardia per a fer el mateix".

No hi ha dubte que l'odi i l'enveja que desperta un patriota català a un botifler condueix aquest darrer a la follia i cal estar un bon xic tronat perquè el nostre Ajuntament utilitzi el mateix mot que descriu una actitud abrandada com "deixar la vida per Catalunya", com per a definir també la nul·la urbanitat d'aquells que com vulgars gossos "orinen o defequen pels carrers de Catalunya".

Hem de seguir votant i pagant els sous i privilegis a gent tan poc cívica i botiflera? Si el consistori barceloní està per a complaure els capricis de la monarquia borbònica han equivocat la vocació, per tant, cal que facin amb urgència una instància perquè el rei —que ens encolomà el nazi de Franco— els contracti de majordoms i cirabotes. Entretant, si volen representar-nos amb la dignitat deguda i ser votats pels catalans que restitueixin de forma immediata l'autèntic escut del Cap i Casal de Catalunya!

ENCARNA PARREÑO

Deixeble del Prof. Carles M. Espinalt
Presidenta del Partit Espinaltià
Tècnic en Psicoestètica Directiva

Per què no em puc sentir català a casa meua?

Agrans trets per moltes raons: Em cal tenir un document d'identificació que per la força de les armes em fan ésser espanyol. Perquè no em volen entendre amb la meua llengua històricament unilingüe a Catalunya. Perquè no se'm respecta el fet diferencial al qual democràticament hi tinc tot el dret. Perquè em sento traït, burlat i espoliat pels colonitzadors espanyols. Perquè he confiat en els meus i m'han decebut. Perquè som un poble de covards i hipòcrites. Perquè convertim el super-individualisme negatiu en un egocentrisme estúpid. Perquè alguns vendrien el seu germà per la puta pela. Perquè d'altres van amb el lliri a la mà i no escarmenten mai per caps de burro. Perquè tothom se'ns pixa a la butxaca. Perquè tenim uns alcaldes de merda. Perquè som un poble de ganduls i de sapastres. Perquè Catalunya està governada per la mediocritat com a tot arreu. Perquè em sento conquerit i estafat. Perquè no m'entenen i no em volen entendre. Perquè fem una consulta independentista i uns il·luminats deixen votar als immigrants. Perquè

els catalans ens hem convertit en un gueto a casa nostra com demostra la consulta popular independentista que arribem tot just al 20% - això, desgraciadament, és el que queda de Catalunya: un 20%. Per això no em sento català a casa meua. Alguns, molt pocs, som allò que no podem ésser i que no ens deixen ésser. Fem al·lèrgia a Espanya, a Europa i al món.

L'objectiu és esborrar-nos del mapa i ho estan aconseguint. Ara, amb l'actitud de Zapatero i d'altres, que no té qualificatiu, tanmateix sembla que provoquin una revolució per fer desaparèixer els pocs catalans de pedra picada que queden.

Podríem parlar del terrorisme d'estat, oi? O del cavall de Troia per exemple, o de la immigració franquista i de l'altra. Així ha quedat Catalunya: amb un 20% d'un engreixat cens electoral en el qual hi ha de tot menys del que toca.

Joaquim Pugnau Vidal.
Membre de la Plataforma Independentista del 25A.

Una tria emocional

En els àmbits cinèfils és molt freqüent fer tries de pel·lícules que, per una causa o una altra, han esdevingut icones culturals i, ahora, referents emocionals. Intentar fer-ne alguna implica un compromís moral amb un art que ha marcat de manera significativa les nostres vides i les nostres sensibilitats.

Les necessitats intrínsecament intel·lectuals de l'ésser humà responen, en darrer terme, a una voluntat d'afinitats electives. Així, el cinema, com la literatura, admet múltiples volences espirituals i, encara, vivencials. La cosmogonia temàtica, aquesta confluència entre el jo particular i el jo universal, conforma, doncs, el comú existent a tots en relació a l'agre cultural. En el setè art, les obres cinematogràfiques que poden respondre als paràmetres apuntats i que poden satisfer més satisfactòriament els nostres afanys lúdi-

co-culturals, poden ésser consubstancialment tan convincents com diverses les seves qualitats.

Amb tot, m'arriscaré a fer una tria en clau afectiu dels deu films que més han copsat el meu jo interior (i confio que me n'absoldreu). Són, per ordre cronològic, els següents: *The grapes of wrath* de John Ford, *Ladri di biciclette* de Vittorio De Sica, *Les vacances de Monsieur Hulot* de Jacques Tati, *Ordet* de Carl Theodor Dreyer, *Smultronstallet* d'Ingmar Bergman, *Vértigo* d'Alfred Hitchcock, *Viridiana* de Luis Buñuel, *Amarcord* de Federico Fellini, *Avanti!* de Billy Wilder i *Dersu Uzala* d'Akira Kurosawa. Naturalment, en els nivells esmentats, podríem incloure-hi d'altres igualment insubstituïbles. Tanmateix, la tria està feta i, com va dir algú, "fa part dels somnis que ens rescaten de les insuficiències de la vida".

Andreu Salom i Mir

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Llibertat per a les dones

Quan Déu el món va crear,
Hi va posar home i dona,
Aquella precisa hora,
Sa consigna los deixà:
Vltros vos heu d'ajudar,
En tot, aquí en la Terra,
Emprau la pau, no la guerra,
A ella heu de poblar.

Cap privilegi donà,
A s'home damunt sa dona,
Sa veritat se consona
Cada qual mèrit tendrà.
I de fet l'heu d'eixamplar
De Déu seguiu sa consigna,
Varen seguit lo seu ritme,
Sa pau sempre va regnar.

Llavors de llarg temps passar,
Se crearen noves lleis,
Formaren uns nous consells,
Per unes normes crear,
I, privilegis donar
De s'home damunt sa dona,
Va ser una cosa grossa
s'avantatge que es dità.

A sa dona l'han mirada,
Com un ser indiferent
S'home ha estat s'element,
Que avantatge ha agafada.
Ell se llei sempre ha dictada,
Anant en el seu favor,
Aquesta és sa lliçó
Que a tot arreu ha emprada.

Ja fa mil anys que han passat
Que s'escrigué sa sentènci:
s'home te es privilegi,
dalt sa dona potestat.
Però el temps ha arribat,
Amb idees canviades,

Elles són capacitades
Per dirigit un Estat.

Sa dona visquè privada
Per una llei cristiana,
Ella se veia obligada
A parir com Déu manava.
Si qualcuna avortava
En qualque procediment,
Un càstig impertinent,
A dins es foc se cremava.

Es Partit socialista,
Que mana dins sa nació,
A sa dona ha dat opció,
L'hi ha oberta sa porta,
L'ha deixada en llibertat,
Ella te autoritat,
Quan voldrà, farà sa posta.

Sa gent que n'és retrograda,
I que vol sa esclavitut,
No la troba gens de gust,
A sa llei que s'ha aprovada;
Ella ha estat censurada
De manera repugnant,
No l'accepten cristians,
Sa dreta l'ha rebutjada.

Dona que tens dignitat,
Dotada de gran cultura,
Has de prendre sa mesura
De viure en llibertat.

Un camí nou has trobat,
Amb el Partit Socialista;
Ell t'ha mostrada sa pista,
Pots emprar lo teu mandat.

Salut

Una nova droga arriba als Països Catalans

Una nova droga s'ha detectat a Catalunya. Es tracta de la mefedrona, una substància il·legalitzada al Regne Unit que pot arribar a causar la mort. En declaracions a Catalunya Ràdio, l'ONG Energy Control, especialitzada en l'anàlisi de drogues, ha alertat que el principal risc d'aquesta substància és que encara està poc estudiada i que els consumidors desconeixen els efectes secundaris que provoca.

El passat 16 d'abril, el Regne Unit va prohibir la mefedrona després que es relacionés amb la mort de 25 persones al país. Ara, aquesta substància s'ha detectat al territori català.

Segons Núria Calzada, la coordinadora de l'ONG Energy Control, especialitzada en l'anàlisi de drogues en espais d'oci, la mefedrona és a Catalunya des d'aquest mes de gener. Calzada ha explicat que, tot i que encara se'n desconeixen amb seguretat els efectes secundaris, la mefedrona causa una baixada dràstica dels globus blancs a la sang i debilita el sistema immunològic, facilitant l'aparició d'infeccions. Aquesta manca de globus blancs pot derivar en una neutropènia, una malaltia que és reversible però que s'ha de tractar farmacològicament.

Calzada també ha assegurat que un altre dels perills de la mefedrona és que és molt addictiva i que, un cop passats els seus efectes, provoca una forta depressió que fa que els consumidors en tornin a prendre de seguida, per evitar tenir aquesta sensació de tristesa.

La mefedrona és un estimulant que acostuma a prendre's barrejat amb la ketamina, l'anestèsic dels cavalls, i que es pot tro-

bar en pols o en pastilles, que és el format en què es ven a través d'internet. La majoria de pàgines webs ofereixen aquesta substància com a fertilitzant per a plantes.

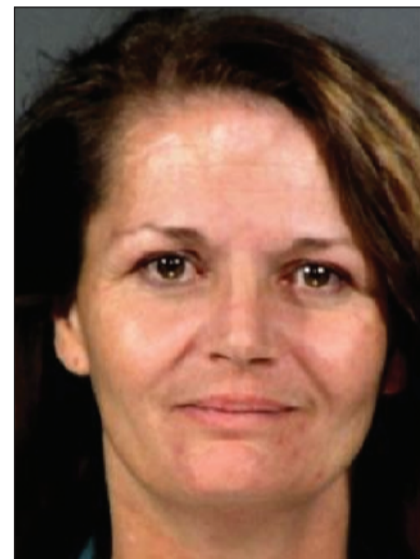
D'altra banda, l'ONG també ha explicat que, darrerament, s'ha detectat l'ús del levamisole, un producte adulterat, en la cocaïna. El levamisole és un fàrmac utilitzat pels veterinaris per eliminar les infeccions parasitàries i que pot provocar greus problemes de salut en els humans.

La cocaïna adulterada amb levamisole s'ha detectat no només a Europa, sinó també a l'Amèrica Llatina.

Diuen que el Cristal et provoca una sensació 3 voltes més potent que un orgasme, però que es terriblement addictiva i degenerativa.

No us drogueu, us podeu divertir sense necessitat del tabac, drogues i alcohol. Feu-me cas, sobretot els adolescents. La vida té molts plaers ben sans i positius, que van des de fer esport, fer-se una bona banyera amb sabó i un aneguet de plàstic, anar a passejar el gos o menjar-li el parrús a una noia. La vida ens posa cadascú al seu lloc, i jo que sóc un jove de vint i molts anys, al final veiem que els més populars de quan teniem 15 o 16 anys, els qui estudiaven poc, i s'apunten a totes les festes, ara són un zero a l'esquerra. Ser bona persona, ser treballador, estimar a la família i als amics, donar un cop de

mà a la societat quan faci falta, divertir-se sanament... tot són pilars per sentir-se a gust amb un mateix i encarar el futur amb optimisme. Recordeu que en aquesta vida, no triomfa la espècie més forta (mireu on són els dinosaures), sinó que triomfa la espècie més espavilada i que s'adapta millor als canvis.

I ací una foto dels efectes d'una altra droga letal: el cristall.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLERS TORRENTS. Mecànica, neumàtics, aire condicionat. Adrià Ferran, 29. Ciutat. 971 420 518

EVOLUTIONCARS. Tintat de llunes, retolació gràfica, retolació adhesiva, rètols, logos i marques. Homologats per I.T.V. Eusebi Estada, 117 So n'Oliva. Ciutat. 971 750 912

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICA MENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAM a 8.000 euróns. Menorca, 24 Manacor, 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venta i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROC AUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/. des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francinaina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescoles-groc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asi-

val, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOI. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

BORSA IMMOBILIÀRIA

XALET a Ses Rotes, venc per 699.000 euróns. Solar de 1.700 m2. garaix i piscina. 661 427 008

Venc casa reformada, tres dormitoris, menjador amb ximeneia, aire condicionat i solar gran a la vila de Sineu. 155.000 euros. 622 434 454

NOU PIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

ES VEDRÀ. Assessors immobiliaris. So n'Oliva, 8. Ciutat. 971 753 082 www.esvedrainmobiliaria.com

CONSULTING BALEAR IMMOBILIARI. Eusebi Estada, 113 A. 971 907 313

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir.es

NETEGESNORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIARIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

BOTIGUES I MAGATZEMS

INFORMÀTICA MAGALUF. Venta i reparació d'ordinadors. Components, consumibles i perifèrics. Notari Alemany, 2 local, 5. 657 668 293

PLANTES I FLORS. Can Pellisseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

NORMA CÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d'Alcàntara Penya, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farpatges. Productes agrícoles.

Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

PASTISSERIA FRAU. Pamallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconeixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamentis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desembruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió

i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I ELECTRICITAT

TMREFORMES. Falsos sòtils, trespols tècnics, alumini. 609 073 472- 871 938 706

SISTEMES ELÈCTRICS. Simó Riera. Instal·lacions elèctriques i sanitàries. Carrer del Paradís, 59 Inca. 639 026 701

AIRE CONDICIONAT Robert i Sebastià. Alber, 3-K Son Verí Nou. 606 948 889

EUROWOOD. Parquet flotant de fusta natural. Jordi Sureda, 64. Manacor. www.eurowoodmallorquinadeparquets.com 620 658 924

JARDINERIA ES CARRITXÓ. Quinta Volta, 146. Es Carritxó. 619 408 608

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s' Arenal. 608 583 305

BANYERES. A mida sense obra. Clima Hotel. Licorers, 169. Polígon Marratxí. 971 604 284

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCO MUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMA Aire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. bclima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats,

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

lacats i pintats. Can Valero,30 local 13. 629 905 185

PEP MASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete,6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS Serra-Garau. Garriga,29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www. By-pass.es,kz 654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç,23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMA Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llistons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles ... i més. Fusters,36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers,169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanariassl.com. 971 604 284

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS I MANTENIMENT J. SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617321015

ENRAJOLATS I LICATATS Professionals en construcció. Banys, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

XESMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan,2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat

en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç,180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades,40 Tel 971 865 061

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructores i margers. Sant Josep,66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming,34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

SA PERRUQUERIA. Soldat Soberats Antolí,18 Ciutat. 971 296 936

Gabinet d'Estètica Susana. Plaça des Tren s/n Sa Pobla. 971 542 695

PAZVENTURASPA. Gimnàstica facial, reflexologia facial, depilació natural. Massatges. Antoni Frontera,9. 971 905 476

MIRANDA GYM. Carrer Guasp,58. Plaça Sant Marino,6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaemas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó,80. Ciutat. 971 249 689

JOANA SEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor,75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar,1

Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres,53 Santanyí. 971 653 001

SANDRAMENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antiataques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu,114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom,28. Alcostat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CA NA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner,43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKKA. Botànic Bianor,19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

L'INFINIT D'UN ESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos,39 A Manacor. Demanau hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear,10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

FUSTERIA ROCA. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Alferes Ribes Santandreu,5 Ciutat. 609 325 792

KÄHRS. Parquet & inspiració. Venta, instal·lació i restauració de parquet flotant. Tarimes, revestiment de parets i sòtils. General Riera,21 Ciutat. 971 203 702

FUSTERIA MIQUEL ÀNGEL. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Tinent Ferrà Fiol,6 Ciutat. 971 907 591

NICOLAS CRISTALERO. Decoració, i acristal·lament en general. Metal·listeria en alumini. José Maria Usandizaga,8

So n'Oliva. 971 209 239

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó,34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

S'AIGONETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana,39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFELPROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cèrcol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOANDURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo,9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CANCOLOMET. Sa Rota des Pinar,7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús,34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers,26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serral·leria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conraders,37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

ROBERT I SEBASTIÀ. Conductes de fibra, aire condicionat. Alber,3 Son Verí Nou. 60694 889

MEDICINA

CONSULTA DE PODOLOGIA RIGO. Anàlisi informatitzat de la marxa, cura de berrugues, suports plantars. La Rambla,40 local1 Campos. www.rigocespedes.com 971 160 471

FISIOTERÀPIA I REHABILITACIÓ. Massatge terapèutic, mal d'esquena, drenatge linfofàtic, laserteràpia, estiraments... Benvinguts,9 Cala d'Or. 617 319 431

MASSATGES relaxants i ter-

apèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel,26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOPDENTAL PEGUERA. Dr. J., Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera,12-A local,12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

CENTRE ÒPTIC BELLAVISTA. Òptics - optometristes. Montis-sion,5 Pollença. 971 533 198. Ponent,2 Port de Pollença. 971 866 552

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco,10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar,5 Santanyí. 667 426 972

PERSONALS

Home de 50 anys VIH + assistent de càrrega viral indelectable, cerc dona per refer la meua vida. M'agrada la música, llegir i els petits plaers quotidians. No tenc càrregues familiars, hipoteques pagades, pensionista de la SS. Activista d'ALAS www.alas-baleares.com 687 022 287

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

FADRÍ de 53 anys, cerca dona per a relació seriosa. 617 005 901

SA TENDA ECOLÒGICA. Blanquerna,6 Ciutat. www.satendaecologica.com 971 200 720

MEDI NATUR. Distribució majorista de productes ecològics: cosmètica, alimentació... Tapareres,21-22 Manacor. 971 845 568

SUENDRA. Herboristeria i

Son Ferriol.

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 €. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, caragols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

"LA POULE TOQUÉE. Restaurant. Menú a 13'90. La Rambla. Ciutat de Mallorca. Reserva al 971 713 596

SACREU. Restaurant & catering. Extensa carta. Menú a 8 euros. Carretera Petra - Santa Margalida Km. 1 Tel. 971830246

RESTAURANT SES FORQUES. Menú dies feiners, 7 euros, dissabtes 8 €, diumenges i festius, 13€. Menjar per endur-se'n. Avinguda Nicolau Oliver Fullana, 23 Campos. 971 651 080

SERVEIS PROFESSIONALS

LLENYES. Pere Morro. Carretera de Lluc, 10, Selva. Ventes 649 607 595

COPYDISSENY. Copisteria, impremta, retolació, encuadernació. Garcia Orell, 14 Ciutat. 971 462 900

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitals. Carne, 3-A Ciutat. 971723988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remols. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANI. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols colleccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com . 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complementes de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de cana Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120089

FORCAT Neteges forestals,

poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565

119

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuim cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintors, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

SEGONA MA. Mobles i articles de segona ma. Salvador Joan, 53 Manacor. 622 466 581

MEDIFORT. Prepara't per ser funcionari. Bomber, policia local i nacional, guàrdia civil, auxiliar administratiu, celador... 971 456 272.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
 Adreça.....
 C.P. Població
 C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

CA'N COMPANY

Materiales de construcción

Transporte y venta de:
 Pavimentos - Revestimientos - Áridos - Piedra
 Tubería PVC - Balastradas - Pretensados

Tel. 971 52 02 52 - Tel. / fax 971 52 01 37

07510 SINEU - Ctra. Inca, km 11